

MARTTI LUTHER



Lupaus Daavidille

Meilläkin, jotka uskomme, että tämä siemen on meidänkin siuna-uksemme, on täysi syy kerskailla ja ylpeillä kaikkia helvetin portteja itse Saatanaakin vastaan suomuinensa ja kaikkine liittolaisinensa. Onhan meidän pakko kestää vihollisten vimmaa ja rai-voa, “mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut” (Room. 8:37).

Jos olemme kristittyjä ja uskomme siunaavaan siemeneen, mitä meitä haittaa, vaikka Perkele ja maailma rai-voavat? Viekööt vain kaiken, mitä meillä on, ja tappakoot ruumiimme. Tokkopa silti pitävät meitä hallussaan kuolemassa? Kaikkea muuta, koska olemme siunatut ja varmat henges-tämme kuolemaa vastaan, armosta ja Jumalan suosioista maailman vihaa vastaan.

Tähän tapaan Daavid vahvisti itse-ään lupauksella ja oli täydellä syyllä iloissaan siitä, että tuo siemen oli siir-tynyt koskemaan hänen perhekuuntaan-sa. Hän käyttää siemenestä nimitystä Herrani ja päättelee, että hän on kunin-gas ja pappi. Kuningas hän on, koska hän istuu Jumalan oikealla puolella ja hänellä on kaikki hallussaan: “Kaikki on minun Isäni antanut minun hal-

tuuni” (Matt. 11:27). Pappi hän on, koska hän siunaa.

Tämä kaikki on johdonmukaista, tarkkaa ja yksinkertaista seurausta edellä mainituista edellytyksistä. Aab-rahamille annettu lupaus siemenestä koskee minun perhettäni. Olenhan saa-nut kuulla profeetta Naatanilta: “Sinun ruumiisi hedelmästä” jne. Siis Aabra-hamille luvattu Kristus on syntynyt mi-nun siemenestäni. Ja näin sukujuuri Aabrahamista johtaa Daavidin ruumi-i-seen.

Lopuksi hän huomaa senkin, ettei leeviläistä papppeutta ole säädetty ole-maan voimassa pysyvästi, koska luvaa-taan toinen siunaaja ja siunaamisen virka; mikä ennen kuului Leevin hei-molle, siirtyy nyt Juudan heimolle.

Tässä kohdassa ovat aivan selvästi Mooseksen kasvot peitetyt, niin että hän näkee leeviläisen papppeuden ole-van vain varjoa ja kuva, koska siitä käy selville sekin, että jo ennen Moosesta on Aabrahamille annettu lupaus siitä, että hänen siemenestään on tuleva siu-naus.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kir-jan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 340-341. Suomenkos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen

Jumala on puhunut Pojan kautta

Joulujuhlana hiljennymme Jumalan sanan äärelle: “*(Jumala) on näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta.*” (Hebr. 1:2) Kristillisessä uskossa on keskeistä, että tunnemme Jumalan hänen Poikansa, Jeesuksen, ja hänen armotyönsä perusteella. Miksi tämä on niin tärkeä asia?

Maailmassa on paljon uskontoja. Suurin osa niistä julistaa pelastumista tekojen kautta. Ihmisen pitäisi tavalla tai toisella itse tulla Jumalan pojaksi tai tyttäreksi. Tällaiset uskonnot opettavat mitä erilaisimpia tekemisiä tai tekemättä jättämisiä. Syntiselle ihmiselle ne eivät kuitenkaan voi antaa rauhaa. Kristillinen usko sen sijaan opettaa: on Jumala, joka kyllä vaatii ihmiseltä hyviä tekoja ja rankaisee pahat teot. Mutta hän ei ole puhunut vain lakia. Hän on puhunut viimeisinä päivinä Pojan, Kristuksen kautta. Hänen kauttaan Jumala on toimittanut puhdistuksen synneistä.

Tätä armon sanomaa tarvitsemme me maailman loppukauden ihmiset. Maailma etäntyy Jumalan sanasta. Se tuo mukanaan monia houkutuksia langeta uskon ja armon tieltä. Tämän asian vaikutukset merkitsevät myös haavoja omissatunnoissa lankeemusten tähden. Niihin on tarjolla lääke. Jumala on antanut Poikansa, joka on tullut



maailman Vapahtajaksi. Näin on tie uskoon ja iankaikkiseen elämään avattu.

Jumala on puhunut Poikansa kautta ja puhuu yhä edelleen. Raamatun sanassa hän puhuu lohdutuksensa sanoja meille ihmisille. Hän kutsuu meitä kuin kedon paimenia omistamaan sen ilon, että Kristus, Herra, on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan. Hän kutsuu meitä paimenten kanssa viemään viestin Jeesuksen syntymästä ja sen merkityksestä toisillekin. Hän kutsuu meitä Marian tavoin painamaan evankeliumin sanat sydämiimme, niin että elämme niistä ilon ja surun päivinä.

Vapahtaja toimittaa edelleen saarnavirkaansa seurakunnassa. Kun seurakunta kokoontuu Jumalan sanan äärelle, saa se kuulla Kristuksen sanaa lohdutukseen ja opikseen. Pääkohtana kuuluu sanoma Jumalan Pojasta, joka tuli lain alaiseksi pelastamaan meidät, jotka emme voi itse itseämme pelastaa.

Näin joulun evankeliumi ohjaa meidät oikeaan joulun viettoon. On oikein tutkia itseämme, katumuksessa tunnustaa synnit Jumalalle ja lähimmäiselle ja uskossa ottaa vastaan lohdutus: Jumala puhuu Poikansa kautta armon sanoja meidän pelastukseksemme. Tällä tavoin Jumalan sana synnyttää sydämessämme oikean joulujuhlan.

Kimmo Närhi

*Luterilainen -lehti toivottaa kaikille lukijoilleen
Jumalan siunaamaa joulujuhlaa ja uutta vuotta 2008*

Adventin aikana

Tartu vakavasti ja iloiten Jumalan sanaan

“Älkää siis heittäkö pois uskalustanne, jonka palkka on suuri. Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehdäkseenne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä luvattu on. Sillä ”vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee hän, joka tuleva on, eikä viivyttelä; mutta minun vanhurskaani on elävä uskosta, ja jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni mielisty häneen.” Mutta me emme ole niitä, jotka vetäytyvät pois omaksi kadotukseksi, vaan niitä, jotka uskovat sielunsa pelastukseksi.” (Hebr. 10:35-39, 2. adventtisunnuntain 2. vuosikerran epistola)

Vartija odottaa aamua yön pimeyden keskellä. Yön tummuus tihenee hänen ympärillään. Sää käy yhä huonommaksi, kylmenee ja sade yltyy. Uni painaa silmiä. On yhä vaikeampi uskoa, että aamu koskaan koittaa.

Jumalan lasten odotusta voidaan verrata vartijan tuskalliseen odotukseen. Tämän maailman yö tummuu yhä synkemmäksi. Luonto antaa siitä merkkejään. Luopumus Jumalan sanasta tulee entistä yleisemmäksi ja räikeämmäksi. Onko mitään aamua tulossa?

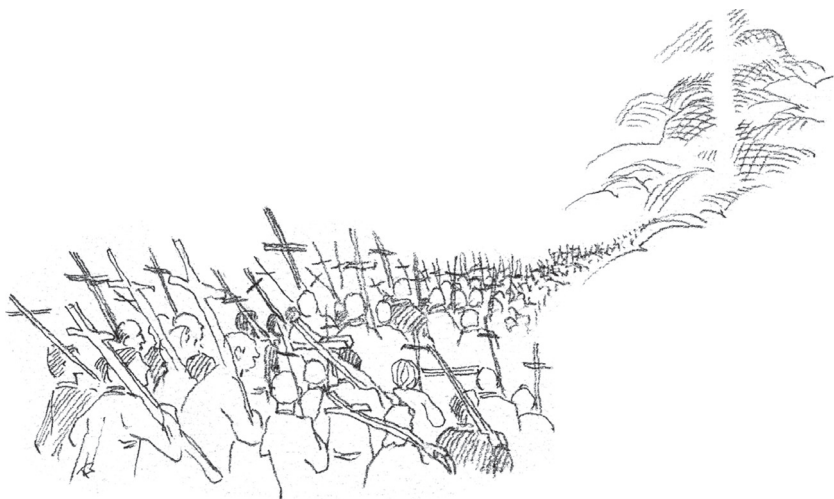
Jumala ei viivytä lupauksensa täyttämistä. Vapahtaja tulee kerran kirkkaudessa. Siihen saakka meidän tulee pysyä uskossa niin, että voimme hänen tullessaan periä autuuden. Tästä odot-

tamisesta ja valvomisesta adventin aika muistuttaa meitä.

Tarvitset kestävyyttä pysyäksesi uskossa

Maailman kulkiessa kohti loppuaan tarvitset kestävyyttä pysyäksesi uskossa. Tämä maailma vetää voimakkaasti mukaansa. Se tekee sitä erityisesti kahdella tavalla. Ensiksi entistä syvemmäksi käyvä luopumus kristillisestä elämästä saa aikaan sen, että monet jumalattomat teot näyttävät normaaleilta ja vaarattomilta. Rahaan turvaaminen, avioliiton rikkominen ja korvien tukkiminen Jumalan sanan varoituksilta eivät kauhistuta sielua. Maailma imee mukaansa väärään elämään ja sen hyväksymiseen. Toiseksi, vaikka maailman lopun ennusmerkit ovat mitä selvimmin nähtävissä, on vaarana väärä kuvitelma siitä, että kaikki jatkuu niin kuin ennenkin. Ymmärrys oman elämän loppumisesta ja viimeisen päivän tulosta halutaan työntää syrjään. Valheellinen turva uhkaa viedä mukanaan.

Kaiken tämän keskelle tulee Jumalan sana: ”Vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee hän, joka tuleva on, eikä viivyttelä.” Kun Kristus tulee, on ainoa turvasi hänen armonsa. Tämän maailman kuvitelmat ja luulo onnellisten päivien jatkumisesta katoavat. Adventti muistuttaa Kristuksen paluusta ja



siitä, että voit kestää vain uskossa häneen.

Tarvitset kestävyyttä tehdäksesi Jumalan tahdon

Tänä lopun aikana on erityinen syy etsiä hyviä tekoja. Kun teet evankeliumista oikeat johtopäätökset, pakenet uskossa yksin Jeesuksen turviin. Hänen omanaan voit ottaa vastaan myös apostolin sanan: *“Kun hyvää teemme, alkäämme lannistuko, sillä me saamme ajan tullen niittää, jos emme väsy. Sentähden, kun meillä vielä aikaa on, tehkäämme hyvää kaikille, mutta varsinakin uskonveljille.”* (Gal. 6:9,10)

Vielä on aikaa kutsua toisia kuulemaan Jumalan sanaa ja levittää sitä niille, jotka eivät tunne Jeesusta. Vielä on aikaa osoittaa erityistä rakkautta uskonveljille ja –sisarille heidän parhaakseen ja maailmalle todistukseksi. Tänäkään maailman aikana ei Jumalan sana palaja tyhjänä, vaan se synnyttää ja vahvistaa uskoa. Pimeyden tiivistyessä myös valon kirkkaus korostuu ja kokoaa Jumalan kansan autuuteen.

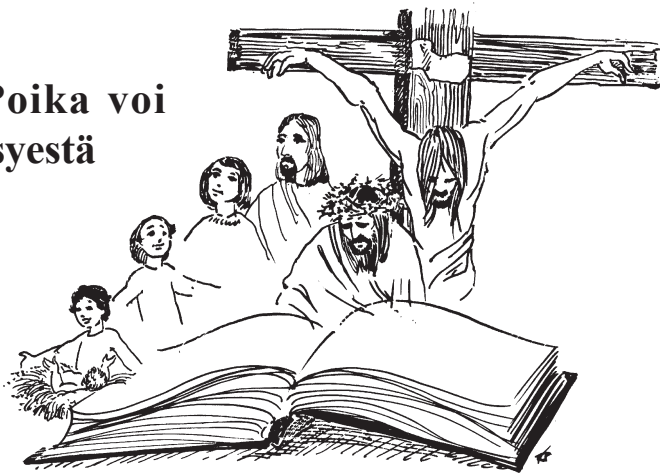
Kestävyys tien vie iankaikkiseen autuuteen

Tekstimme tuo esiin kaksi tietä ja kaksi päämäärää. On niitä, jotka vetäytyvät pois Jumalan sanasta omaksi kadotukseksi. Tämä on kova varoituksen sana. Voisitko sanoa, ettet ole vetäytynyt ja langennut? Tekojasi tutkittaessa joudut tunnustamaan, että olet tehnyt syntiä. Mutta on eri asia erehtyä ja langeta kuin jäädä väärälle tielle ja pysyä siellä.

Uskon tie on auki tänäkin päivänä. Adventin aika muistuttaa meitä siitä, että Jumalan Poika tuli maailmaan syntisiä pelastamaan. Hän otti langenneiden, oman järkensä mukaan sanasta pois erehtyneidenkin synnit päällensä ja maksoi niistä sovitushinnan. Siksi meille kuuluu myös joulun ilosanoma: *“Teille on syntynyt Vapahtaja.”* Hänen tähtensä uskon tie iankaikkiseen elämään on auki. Pidä siis vakavasti ja iloiten Jumalan sanasta kiinni ja omista Vapahtajasi tähden luvattu iankaikkinen elämä.

Kimmo Närhi

Jumalan Poika voi syntyä neitsyestä



Eräät oppineet väittävät tarkoitushakuisesti, ettei neitsyt voi synnyttää. Tällä oletuksella he päätyvät kieltämään kristillisen uskon Vapahtajan neitseelliseen syntymään. Kun kristillinen kirkko tunnustaa uskonsa ja käy taistelua Kristuksen persoonaa koskevia harhoja vastaan, se ei kysele, voiko neitsyt synnyttää. Järjen päätelmiä vastaan esitämme toisen kysymyksen: Voiko Jumalan Poika syntyä neitsyestä? Tämä on asian ydin.

Kristuksen sikiäminen Pyhästä Hengestä on ihme, jolle Raamattu ei pyri antamaan järjellistä selitystä. Samoin Kristuksen syntyminen neitsyt Mariasta on ihme, verrattavissa Kristuksen ylösnousemuksen ihmeeseen, kun hän tuli ruumiillisesti ulos haudasta ikään kuin säteillen kiviseinien läpi. Kristus antoi henkensä, että hän sen jälleen ottaisi (Joh. 10:17).

Kristuksen syntymä on ainutlaatuisen. Sitä ei voida tutkia vertaamalla sitä muiden ihmisten syntymään. Sen salaisuus voidaan käsittää vain uskolla, joka pitäytyy Jumalan ilmoituk-

seen pyhissä Kirjoituksissa. Jumalan Pojalle ei ollut mahdotonta syntyä neitsyestä tämän neitsyyttä vahingoittamatta. Tähänkin sopii: "Ihmiselle se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista."

Luterilaisissa tunnustuskirjoissa luterilaiset kristityt tunnustavat uskonsa Kristuksen neitseestä syntymiseen tällä tavalla: "Jo (Luuk. 1:32) äidin kohdussa hän (Kristus) osoitti jumallisen majesteettinsa siinä, että neitsyt synnytti hänet neitsyyttänsä menettämättä. Maria on todella Jumalan äiti, mutta on silti säilynyt neitsyenä." (TK 1990, s. 537.)

Kristuksen neitseestä syntyminen on yhteydessä hänen persoonansa. Syntyi todellinen ihminen, joka oli ja yhä edelleen on samalla Jumalan Poika. Tavallinen ihminen ei olisi voinut syntyä neitsyestä, mutta Jumalan Pojalle se ei ollut mahdotonta. Kristus tosi Jumala ja tosi ihminen samassa persoonassa on ainutlaatuisen persoona.

Markku Särelä

Jumalan armo

“Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä, hänen, joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaa itselleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee.” Tiit. 2:11–14.

1. Armo pelastaa

Messiaan mukana tuli Jumalan armo. Sen Kristus hankki meitä syntisiä varten. Armo on hyvin sisällökäs sana. Se tuo esille Jumalan rakkaudesta erään tärkeän piirteen. Luonnostaan ihminen rakastaa sellaista, mikä ansaitsee hänen rakkautensa tai mikä miellyttää häntä, olkoon kysymys toisesta ihmisestä, lemmikistä, luonnosta, työstä, harrastuksesta tai mistä muusta hänen rakkautensa kohteesta tahansa.

Jumalan rakkaus sen sijaan kohdistuu hänen vihollisiinsa. Kun Kristus kärsi ristillä, hän kärsi myös niiden puolesta, jotka ristiinnaulitsivat hänet, jotka sylkivät ja ivasivat häntä. Hän kärsi myös niiden puolesta, jotka eivät koskaan tulleet kääntymykseen, vaan

jotka käyttivät koko elämänsä häntä vastustaakseen.

Siinä rakkaudessa, joka on Kristuksessa ilmestynyt, on kysymys armosta. Jumala on armahtanut luomaansa ihmistä, joka nousi kapinaan Luojaansa vastaan ja jossa ei ollut Jumalan silmissä mitään miellyttävää. Jumala armahti sellaista, jolla ei ollut mitään ansiota tai hyvää ominaisuutta ollakseen rakkauden kohde. Sana armo kuvaa osuvasti tätä Jumalan rakkauden puolta.

Armo pelastaa, sillä se antaa Kristuksessa synnit anteeksi ansiottomalle. Se lohduttaa omantunnon kauhuissa. Se antaa rohkeuden turvautua sellaisena kuin on, armoon.

Armo ilmestyi, kun Jumalan Poika tuli taivaasta lihaan meidän Vapahtajaksemme ja sovitti meidät Jumalan kanssa.

2. Armo kasvattaa

Kun Jumala kääntää ihmisen epäuskosta uskoon ja antaa hänelle tunnon rauhan uskon kautta Jeesukseen, ihminen saa uuden sydämen. Hänen tahtonsa kääntyy Jumalan päin ja hän haluaa sydämestään noudattaa Jumalan tahtoa. Kun hän elää kasteen liiton turvissa, hän haluaa myös toimia sen mukaan, mitä kaste merkitsee. Hän panee pois vanhan ihmisensä mielitekoja ja upottaa sen päivittäin. Hän kuolettaa sitä. Samalla kasteen elämää antavasta



vedestä nousee esiin uusi ihminen. Olemme oppineet jo Katekismuksesta: "Meissä oleva vanha ihminen on kaikine synteineen ja pahoine himoineen jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upotettava ja kuoletettava. Sen sijaan on tuleva esiin joka päivä uusi ihminen, joka elää vanhurskaudessa ja puhtaudessa iankaikkisesti Jumalan edessä."

Tällaista saa aikaan Jumalan armo niissä, jotka Jumalan voimasta sen uskovat ja ottavat vastaan. "Jumalan armo... kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset hiot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä."

Kun Kristus lunasti meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdisti meidät verellään omaisuuskansakseen, totta kai se silloin myös vaikuttaa elämässämme tämän ilmentymistä. Vaikka lihalla palvelemme synnin lakia, niin mielellä palvelemme Jumalan lakia. Uskottu, omistettu armo ei jää eikä voi jäädä vaille vaikutuksia. Vaikka joudumme apostoli Paavalin kanssa tunnustamaan kipua tuntien tekevämme sitä, mitä emme tahdo, emme kuitenkaan voi kieltää Jumalan armon kasvattavaa vaikutusta. Näemme ja koemme sitä monella tavoin uskonveljissä ja –sisarissa Sanasta elävässä Jumalan seurakunnassa. Se on myös meille itsellemme innostava esimerkki ahkeruuteen kaikessa hyvässä.

Markku Särelä

Vietä joulu sydämessäsi

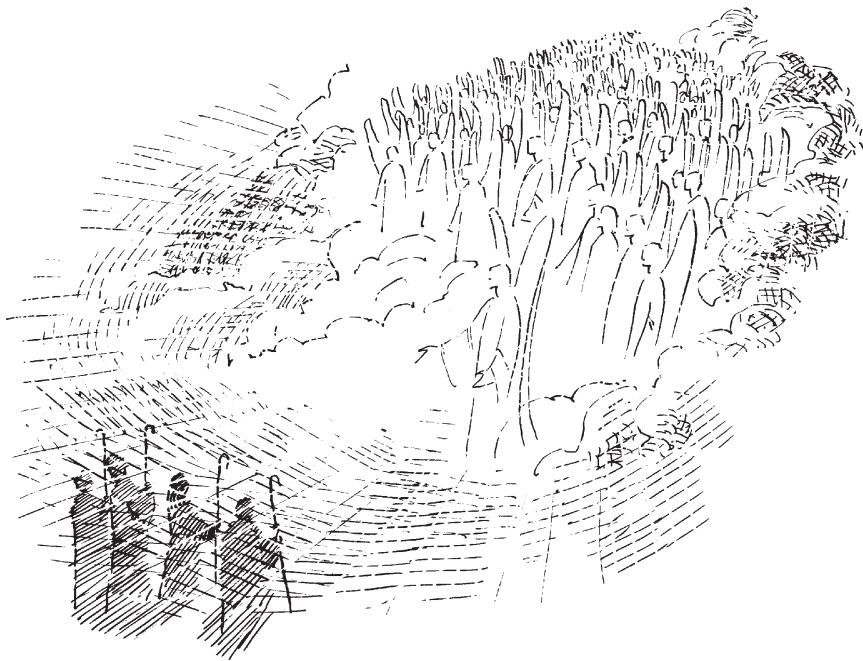
Luterilainen n:o 12/1961

Ei kenenkään tavallisesti tarvitse kehottaa meitä valmistautumaan jouluun liittyviä juhlia varten. Siihen olemme liiankin valmiita ilman mitään kehotusta. Mielellämme teemme vähän kovemmin työtä, että kaikki olisi valmista kodissamme kun siellä jouluaattona vietämme juhlaa. Äiti leipoo, ompelee, kutoo ja siivoaa. Isäkin on valmis yhtymään valmisteluihin ja lapset harjoittelevat ahkerasti lauluja ja runoja joulujuhlaa varten. Seurakunnassammekin toimimme ahkerasti, että joulujuhlat onnistuisivat.

Mutta miten on asianlaita kun on kysymyksessä joulun vietto sydämessämme? Olemmeko yhtä valmiita valmistautumaan tällaista joulunviettoa varten? Eiköhän asia ole niin, ettemme ole läheskään niin valmiita siihen, koska maailma, sielun vihollinen ja syntinen lihamme tekevät kaikkensa, ettemme viettäisi joulua sydämissämme. Tällaiseen valmistautumiseen tarvitsemme siis kehotusta. Ja yksi tämän joululehtemme tarkoituksista on auttaa sinua, rakas lukija, viettämään joulua sydämessäsi. Kaikissa kirjoituksissa on siis kaksi pääaihetta: 1) Sinä tarvitset Vapahtajaa, koska olet syntinen. 2) Vapahtaja on syntynyt juuri Sinulle, Hänessä on Sinulle syntien anteeksiantamus, elämä ja autuus, omista nämä lahjat uskon kädellä. Kun syntinen huutaa sydämestänsä, “Juma-

la ole minulle syntiselle armollinen”, ja löytää lohdutuksensa siinä varmuudessa, että Betlehemin Seimen Lapsessa on hänellekin pelastus synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta hän viettää joulua sydämessään. Tällainen joulun vietto tuo hänelle tosi onnen, ilon ja rauhan.

Monet ehkä sanovat: Miten voi kenenkään, sydämessä olla tosi onni, ilo ja rauha tänä jouluna, kun maailma on siitä tilassa, missä se on? Eikö ole aivan turhaa puhua tällaisista asioista, kun asia on niin, että yksi henkilö voi painaa määrättyä nappulaa, ja saada aikaan sellaisen sodan, joka muutamassa tunnissa voi surmata miljoonia ihmisiä? Vastaamme tähän: Tänäkin jouluna, vaikka maailma on tällaisessa tilassa, voi tosi onni, ilo ja rauha täyttää sydämen, mutta ainoastaan jos osataan joulua viettää sydämessä — jos syntisinä turvaamme siihen Seimen Lapsen, joka on meidän vanhurskaustemme ja uskomme Hänessä syntyneen anteeksi. Kun Häneen, Jumalan Poikaan, turvaamme ja luotamme, ei ole syytä peljätä, koska Hän on luvannut, että kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, ja että Hän on kanssamme joka päivä maailman loppuun asti. Hän on taivaan ja maan Herra, eikä mikään voi tapahtua Hänen sallimattaan. Kun Hänessä olemme, on kuolemakin meille voitto, portti tai vaan kirkkauteen ja kunniaan.



Mutta jos ei osata viettää joulua sydämessä, sitten ei todellakaan voi sydämessä olla tosi onnea, iloa ja rauhaa. Sitten on syytä peljätä, sillä hän, joka ei tunne Jeesusta omana Vapahtajanaan, on matkalla iankaikkiseen kadotukseen. Miten hän voisi olla turvallisesti mielin, etenkin jos häntä nykyinen maailman tila peljästytää ja huoletuttaa?

Maria ja Joosef, paimenet ja itämaan tietäjät, viettivät joulua sydämessään. He löysivät siis tosi onnen, ilon ja rauhan, vaikka silloinkin sen ajan maailman tilanne oli niin uhkaava. Suokoon Jumala, että tämä joululehti auttaisi meitä kaikkia seuraamaan heidän esimerkkiään — viettämään joulua sydämessämme, katuvaaisina syntisinä turvaamaan Vapahtajaamme Jeesukseen. Sitten meillä voi olla iloinen, on-

nellinen ja rauhallinen joulu. Voimme laulaa

*Ei kuolemankaan valta
Voi meitä kadottaa.
Kun Kristus synnin alta
Nyt meidät vapahtaa,
Siis Herraa kaikki kiitämme
Riemuiten sydämeistämme
Nyt joulujuhlana. Virsi 25:5
Oi, kuinka olen iloinen,
Kun pyhä Jeesus -lapsonen
On minun rakkahani.
Hän varmaan viimein vievä on
Mun paratiisiin ilohon,
Oi suurta autuuttani!
Aamen, Aamen
Luona Herran
Saan mä kerran
Armostansa
Veisata vain kiitostansa
Virsi 31:8*

R. E.

“Menkäämme nyt Betlehemiin”

Lk. 2:15.

Joulun lähestyessä ajattelee kristitty sydämessään usein ja vakavasti, kuinka hän käyttäisi saapuvien juhlapäivien suomaa rauhaa ja hyvää tilaisuutta Herran Kristuksen nimelle kunniaksi ja sielullensa tosi siunaukseksi. Tuntien turmeltuneen luontonsa petollisuuden pelkää hän sen vaikutuksia ja huokaa Jumalan armollista apua, etteivät sen ja toisten vihollisten hankkeet estäisi tuon hyvän toteutumista ja saattaisi rakkaan juhla-ajan kulumaan hukkaan.

Kristitty tietää myös, että sellainen huolimaton menettely, jolla vain päällisin puolin koetetaan kuitata joulun oikea vietto, on omantunnon kurjaa petosta. Hän tietää vielä, mitä vahinkoa tuottaa haparoiminenkin ja epävarmuus siitä, mikä todella tekisi joulun jouluksi. Hän tietää, että tässä täytyy olla selvillä pätevä ja varma keino, jota käyttäen joulu tulee – ihmisen puutteista ja heikkouksista huolimatta – varmasti vietetyksi oikealla vilpittömällä tavalla ja siitä on todellinen siunaus. Hän on myös kiitollinen, kun tätä keinoa hänelle yhä uudelleen terotetaan.

Tässä asiassa saammekin selvän opetuksen itse jouluevankeliumissa seuraamalla niitä juhluvieraista, jotka tuona ihmeellisenä jouluyönä saapuivat Betlehemin talliin ensimmäistä joulujuhlaa viettämään. He olivat vähää ennen olleet vielä kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Tältä vartiopaikaltaan he tulivat ja sille he varmaan palasivat takaisin. Tämä muistuttaa meitä kutakin tarkkaamaan, mikä tehtävä eli vartiopaikka



meille on uskottu. Siis tutkimaan jokainen säätyänsä kymmenen käskyn mukaan, olemmeko isän, äidin, pojan, tyttären, isännän, palvelijan, opettajan, oppilaan, työnantajan, työntekijän asemassa täällä Jumalan alamaisina ja palvelijoina. Opimme tuntemaan myös vartiopaikkamme velvollisuudet ja vaivat, myös sen katkerimman vaivan, nim. syntimme, kun joudumme toteamaan, että emme ole vartiopaikkaamme hoitaneet uskollisesti Jumalan pyhän tahdon mukaan. Kuinka tervetullut silloin onkaan saada kuulla hyvää sanomaa hänestä Herrastamme Jeesuksesta, joka tuli tänne luoksemme ja toi meille tosi lohdutuksen «töissämme ja kätemme vaivoissa maan päällä».

Mutta sillä ihmisellä, joka ei tunnusta itseään Jumalan alamaiseksi, vaan luulottelee – niin kuin ihmiset nykyään yhä enemmän tekevät – olevansa olento, joka itse säättää elämänjärjestyksensä, sillä ei ole edes oikeaa lähtökohtaakaan todelliseen joulunviettoon. Hän jää siitä osattomaksi. Sen sijaan, joka tuntee oman vartiopaikkansa ja tunnustaa, että hänen on joka päivä kuljettava sen varusteihin puettuna, ahkeroitava täydellä todella sen velvollisuuksia täyttää, kärsittävä sen vaivoja ja yleensä otettava

kantaakseen kaikki, mitä siihen kuuluu, sentähden, että se on Jumalan tahto, hän elää elämänsä oikean todellisuuden tuntemisessa ja juuri siinä joulunkin tervetulleena ja kaivattuna vastaanottaa ja oikein viettää.

Sillä niin kuin työmiehelle, joka villittömästi koettaa suorittaa tehtävänsä ja siinä todella väsyä on myös lepo tervetullut, todella virvoittava ja uutta voimaa antava, samoin tarvitsee lepoa myös omatunto, joka tuntee Jumalan säätämät velvollisuudet ja todella tahtosi ne täyttää, mutta näkee kuinka työllästi, vajavaisesti ja peräti kurjasti se käy. Siinä on todella kaikki murheet poistava lepo, perinpohjainen virvoitus ja uusi voima tarpeen ja saatavana sen kautta, että nuo korkeat velvollisuudet onkin jo täydellisesti ja puhtaasti täytetty sillä tavoin, että itse Jumalan Poika tuli tänne, otti itselleen ihmisluonnon, alistui Jumalan lain velvollisuuksiin ja täytti ne meidän puolestamme sekä kärsi samalla syntiemme rangaistuksen. Se on huolehtivalle ja murheelliselle omalennolle mieluisinta katseltavaa, niin, todellista omantunnon juhlaa. Ja mitä tulee oikean joulunvieton olla muuta kuin tätä omantunnon virvoittamista, jota sen tulee kyllä saada aina, mutta johon tänä juhla-aikana otamme erityisesti rauhaa ja tilaisuutta.

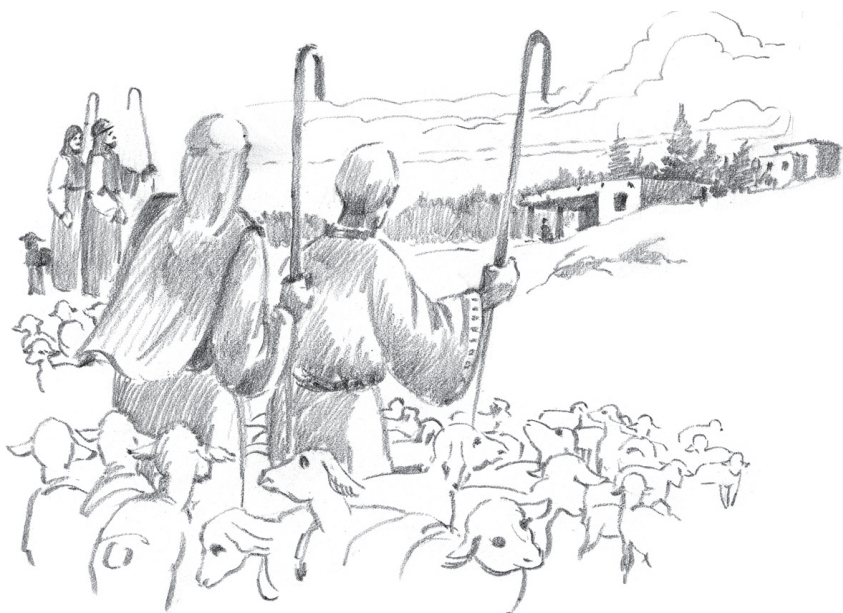
Herramme Kristus sanookin: "Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon." Mt. 11:28. Sanoessaan "kaikki" ei hän unohda pois ainoatakaan palvelijoistaan, ei kurjintakaan, joka nyt joulujuhlan lähestyessä varmaan yhä enemmän tuntee omantunnon pelkoa syntiensä ja Jumalan sanan nuhteiden tähden. Jumala sanoo: "Sen puoleen Minä katson, joka on kurja ja särjetyllä hen-

gellä ja pelkää sanani tähden" ja Jumala ilmoittaa myös missä hyvässä tarkoituksessa hän näin tekee: "että minä virvoittaisin nöyrien hengen ja saattaisin särjetyn sydämen elämään." Jes. 66:2; 57:15. Niin tervehti enkeli pelästyneitä paimeniakin kedolla heti lohdullisilla sanoilla: "Älkää peljätkö."

Rasitetun omantunnon tulee siis saada viettää joulua, tehdä joulumatka Betlehemiin, rauhaisasti levätä Jeesuksen seimen ääressä, vapautua hänen anteeksiantamuksensa lohduttamana kaikesta pelostaan ja saada sen kautta uuden voiman ja rohkeuden kestäämään vartioaikallaan.

Mutta meidän on vielä oltava selvillä siitä, missä kaikki tämä hyvä on yhä niin luonamme, että saatamme milloin tahansa mennä sen aarteita nauttimaan. Sen näemme taas tarkatessamme, mikä toi paimenet kedolta Betlehemiin Jeesuksen seimen ääreen. Eihän heitä lähtenyt sinne johdattamaan se Jumalan enkeli, joka julisti heille joulusanomana. Ei sitä tehnyt se taivaallinen valo, jonka kirkkaassa loisteessa he saivat seisoa, ei myös se suuri taivaallinen sotajoukko, joka näyttäytyi laulaen valtavaa jouluvirttänsä. Sillä kaikki nämä menivät tehtävänsä suoritettuaan takaisin taivaaseen. Sinne katosi tuo kirkas valokin. Paimenet seisovat sen jälkeen taas yksikseen kedolla, yön pimeydessä. Mutta yksi oli heille kuitenkin jäänyt, nimittäin Jumalan oma sana ja ilmoitus siitä, että Herra Kristus oli sinä yönä juuri äskensyntynyt ja että he löytävät hänet kapaloituna seimessä makaamassa. Ja tämä sana oli juuri se, joka lähti heitä viemään Betlehemiin.

Sen kuulemme heidän omista sanoistaan ja havaitsimme heidän menettelystään. Hehän rupesivat siinä puhu-



man toisilleen: “Menkäämme nyt Betlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut, ja minkä Herra ilmoitti meille.” Lk. 2:15. Tästä kuulemme, mihin heidän mieltensä oli kiinnitetty, nimittäin Herran ilmoitukseen ja sen sanojen sisältöön. On todella ihmeellistä havaita, millä yksivakaisuudella paimenet pitivät kiinni vain näistä Jumalan sanoista. Vaikka juuri oli siinä kedolla heidät ympäröinyt Herran kirkkaus ja heidän luonaan oli käynyt taivaan asujaimia, eivät he jääneet tämän tavattoman tapauksen lumoihin, vaan heti sen ohi menivät toimellisesti tuohon pääasiaan: Jumalan lähettämään sanaan. Ihmeteltävä yksinkertaisen ja vakaan uskon todistus!

Sama ilmenee heidän menettelystään edelleen. Ei heitä nim. estänyt tai viivyttänyt myöskään laumojensa vartiointi. Se sai väistyä ja odottaa kun Jumala sanallaan kutsui toisaalle. Ei heitä saattanut empimään sopimaton vuorokauden aika, yö. Kiiruhtaen riensivät he matkalle. Ei heitä häirinneet arvelut,

että he eivät ehkä löytäisikään Jeesuslasta – yöllä häntä etsiessään. Ei heitä loukannut se suuri köyhyys, jossa Jeesus syntyi. Pysähtymättä tällaisiin seikkoihin he seurasivat vain Jumalan sanaa ja se toi heidät perille, Marian ja Josefín ja Jeesus-lapsen luo, joka makasi seimesessä. Ja täällä perilläkin, katseltuaan tätä ihmeellistä lasta, “he ilmoittivat sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta”. Lk. 2: 17. Palatessaan he taas kiittivät ja ylistivät Jumalaa siitä, että olivat saaneet kuulla ja nähdä kaiken tämän, “niin kuin heille oli puhuttu.” Lk. 2: 20.

Kaikesta tästä näemme, kuinka juuri Jumalan sana toi paimenet tuota ensimmäistä ihmeellistä joulua viettämään ja kuinka he sama sana mielessään palasivat vartiopaikalleen omatunto täynnä Jumalan kiitosta ja ylistystä.

Tästäpä opimme, kuinka mekin yhä pääsemme todellista joulua viettämään. Meillä on yhä sama Jumalan sana, vieläpä koko se sana, jonka Jumala on tänne ihmisille antanut, nimittäin Pyhä Raa-

mattu. Ja Jumala on tämän sanansa varustanut niin, että siellä on kaikki ne tapaukset ja asiat luoksemme tuotuina, mitkä meidän on tarpeen tuntea alusta alkaen: luominen, syntiinlankeemus, lupaus "vaimon siemenestä", Herrasta Kristuksesta, sama lupaus sitten monta kertaa toistettuna, ja myös lupauksen täyttyminen, kun Herra Kristus tuli. Siellä on Betlehem, siellä Jeesus-lapsi kapaloituna seimessä, Maria, Joosef, paimenet, joulutähti johdattamassa Itämaan tietäjiä j.n.e. Kaikki ne ovat siellä hyvässä järjestyksessä, erehtymättömästi ja selkeästi esille asetettuina. Eikä se ole kaukana, vaan aivan luonamme ja käytettävissämme. Sitä voimme verrata hyvin varustettuun huoneeseen, joka on aina lämpöisenä ja valaistuna, valmiina ottamaan vastaan suojaa hakevia. Se on aina varustettuna myös joulujuhlan viettoa varten. Se onkin ainoa paikka, jossa se tulee oikealla ja varmalla tavalla vietetyksi. Ulkopuolella ja ilman Jumalan sanaa se on mahdotonta. Vaikka emme pääse sillä tavoin kuin paimenet Jeesus-lasta katsomaan voimme kuitenkin kaikkia niitä tapauksia ja asioita aivan varmoina ja todellisina Jumalan sanassa seurata, tutkia ja omistaa.

Sopivasti muistuttaa meille vielä tätä asiaa tuo nimi: Betlehem. Sehän merkitsee suomeksi: leipähuone, kun juuri iankaikkisen elämän leipä, Herramme Jeesus, siellä syntyi. Kun nyt Jumalan sana tuo tämän kaiken meille, on se vielä suurempi leipähuone, Betlehem, kuin oli tuo ajallinen paikkakunta.

Kun nyt joulun saapuessa kysymme, missä viettäisimme rauhaisan, vakaan ja armorikkaan joulujuhlan, niin olkoon vastaus selvänä: Menkäämme Betlehemiin, se on Jumalan sanaan. Avattakoon

se sitä varten jokaisessa seurakuntalaisemme kodissa, olkoonpa kotiväkeä yksi tai useampia, luettakoon vanha rakas jouluevankeliumi sana sanalta, ja kuultakoon Jumalan kiitos ja ylistys voinnin mukaan jouluvirsiä veisaten ja rukoillen. Rientäköön jokainen seurakunnanjäsen, jolla ei ole voittamattomia esteitä, myös seurakunnan kanssa Jumalan joulujuhlahuoneeseen. Tehkäämme tämä kaikki parhaan vointimme mukaan ja yksivakaisesti antamatta minkään meitä estää. Käyttäkäämme juhlarauhaa mahdollisimman runsaasti omantunnon lepoon, virvoittamiseen ja Jumalan kiitokseen.

Kun huoli jokapäiväisestä leivästä tahtoo häiritä, muistakaamme, kuinka luottavaisesti paimenet jättivät sen Jumalan isällisen hallinnon varaan ja ottaakamme siitä kehoitusta. Ja jos tuntuu juhla-aikana vielä selvemmin kuin muutoin ajallisen leipäpalan kaventuminen, niin muistakaamme ennen kaikkea, että iankaikkisen elämän leipä, herra Kristus, on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Jeesus sanoo: «Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, niin hän elää iankaikkisesti.» Joh. 6: 51. Vieläpä juuri tämä iankaikkisen elämän leipä vakuuttaa sinulle Jumalan varmasti ajallaan antavan avun kaikkeen muuhunkin hätään. Raamattu sanoo: «Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi meidän kaikkien edestämme, kuinka hän voisi olla lahjoittamatta meille kaikkea muutakin hänen kanssaan?» Rm. 8:32.

Älkäämme siis katsoko mihinkään esteihin, vaan rientäköön omatuntomme suoraan Jumalan sanaan, sen turvallisissa asunnoissa joulua viettämään.

K. V.

Eräs käännösvaikeus

Roomalaiskirjeen viidennen luvun jakeet 18 ja 19 käännetään usein oudosti. Vuoden 1938 Kirkkoraamattu kääntää seuraavasti: "Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi; sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntiseksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi."

Virkkeen edellisessä osassa on vastakohtapari yksi – kaikki ja jälkiosassa yksi – monet. Tämä on oikein käännetty. On vain muistettava, että vastakohta yksi – monet on peräisin hepreasta, jossa monet tarkoittaa kaikkia muita. Niitä on monta tuohon yhteen verrattuna. Tämä seikka ei ole käännöksen ongelma.

Ongelmana ovat virkkeen verbien aikamuodot. Ensimmäisessä osassa virkettä alkukielessä ei ole lainkaan verbejä, vaan ne on siihen ymmärrettävä. Koitua on siihen aivan hyvä verbi. Kun nyt kuitenkin Paavali kirjoittaa Kristuksen lunastustyön jälkeen, olisi molemmissa kohdissa käytettävä suomessa samaa aikamuotoa. Siis näin: "Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko on koitunut kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi." Kysymyksessä on looginen päätelmä. Vastakkain on kolme asiaa: ensimmäinen Aadam ja uusi

Aadam eli Kristus, lankeemus ja vanhurskauden teko sekä kadotus ja vanhurskauttaminen. Kristuksen sovitus-työstä on ollut seurauksena kaikkien ihmisten vanhurskauttaminen. Kysymyksessä ei ole uskosta vanhurskauttaminen, vaan yleinen, niin sanottu objektiivinen vanhurskauttaminen, mikä on tapahtunut Kristuksessa Jumalan edessä.

Virkkeen toisessa osassa Paavali päättelee samalla tavalla, mutta käyttää eri sanoja. Siinä ovat vastakkain Aadam ja Kristus, tottelemattomuus ja kuuliaisuus, syntiseksi tuleminen ja vanhurskaaksi tuleminen. Tässäkin vanhurskauttaminen koskee kaikkia. Niin ollen se ei voi tarkoittaa uskosta vanhurskauttamista, koska kaikki eivät pelastu. Siinäkin täytyy olla kysymyksessä yleinen vanhurskauttaminen. Se tarkoittaa, että tässäkin jakeessa olisi käytettävä samaa aikamuotoa kummassakin osassa suomen kielessä. Siis näin: "Sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat julistetut syntiseksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet ovat julistetut vanhurskaiksi."

Kreikassa on tässä jakeessa 19 eri verbimuodot. Jälkiosassa on futuuri ilmaisemassa johdonmukaista seurausta, ei aikaa. Se on looginen futuuri, ja siksi suomeksi se tulee kääntää perfektillä. Näin tehden emme joudu ristiriitaan kristillisen opin emmekä tekstiyhteyden kanssa.

Room. 5:18–19 on eräs yleisen vanhurskauttamisen opin sijaintipaikkoja.

Markku Särelä

VESA

JOULU 2007

LUTERILAINEN - LASTENOSASTO



Luuk.2:15 ja "Mä kanssa paimenten käyn seimen äärehen. Käyn lasta katsomaan mä olkivuoteessaan, mun tähteni syntyi hän tänne." SK.22

Jumala lähetti Poikansa ja sanansa



Pastorin kirje

Jumala lähetti Jeesuksen maailmaan. Hän teki sen meidän ihmisten tähden. Ilman Jeesusta olisimme vailla toivoa emmekä voisi saada rauhaa. Mutta Jumala lähetti Jeesuksen sitä varten, että hän ottaisi syntimme pois ja antaisi meille armon.

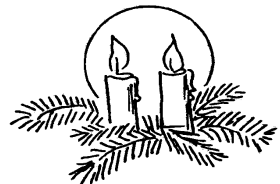
Jumala lähetti myös tiedon Vapahtajan syntymästä ihmisille. Paimenet kedolla saivat kuulla, että heille oli syntynyt Vapahtaja. Ensin he pelästyivät, mutta sitten riemuitsivat enkeleiden puheesta. Paimenet olivat myös innokkaita kertomaan Jeesuksesta. He menivät Jeesuksen seimen luo ja kertoivat, mitä enkelit olivat hänestä sanoneet. Ole sinä paimenten kaltainen. Usko Jeesukseen ja kerro hänestä toisillekin.

Paimenet kohtasivat Jeesuksen seimen äärellä Marian. Maria kuunteli tarkoin, mitä paimenet puhuivat ja pani sydämeensä sen, mitä kuuli. Maria otti tarkoin vastaan tiedon siitä, että Vapahtaja oli syntynyt. Raamattu kertoo Mariasta, että hän myöhemmin seurasi Jeesusta ja Jeesuksen kuoleman jälkeen oli koolla seurakunnan kanssa. Ole sinä Marian kaltainen. Pane tarkoin sydämeesi Raamatun sanat Jeesuksesta. Ole uskollinen sanankuulija seurakunnassa. Silloin annat toisillekin hyvän uskon esimerkin.

Jumala lähetti tiedon Jeesuksen syntymästä myös kauas. Jeesuksen syntymän jälkeen itämaan tietäjät tulivat Jeesuksen luo. He olivat ensimmäiset pakanat eli ei-juutalaiset, jotka näkivät Jeesuksen. He kunnioittivat Jeesusta tuomalla hänelle lahjoja. He myös palasivat kotimaahansa ja kertoivat siellä syntyneestä Vapahtajasta. Ole sinä paimenten kaltainen. Kunnioita Jeesusta niin, että käytät voimiasi ja taitojasi hänen hyväkseen. Iloitse siitä, että evankeliumin sana on levinnyt tänne Suomeenkin ja levitä sitä edelleen toistenkin kuultavaksi.

Jouluna iloitsemme Jumalan suuresta lähetyksestä. Hän lähetti Poikansa Vapahtajaksi. Pysähdymme hänen seimensä äärelle muistamaan sitä suurta armoa, minkä hän on meille antanut, kun olemme saaneet kuulla hänen sanansa. Haluamme myös tänäkin päivänä ja tulevana vuonna levittää evankeliumia, niin että toisetkin uskoisivat.

Jumalan suuresta teosta ja evankeliumin sanan levittämisestä puhumme myös tulevilla joululeirillä 28.-31.12. Oikein siunattua joulujuhlaa ja tervetuloa leirille!



Kimmo Närhi

VAPAHTAJAN LAMMASLAUMASSA



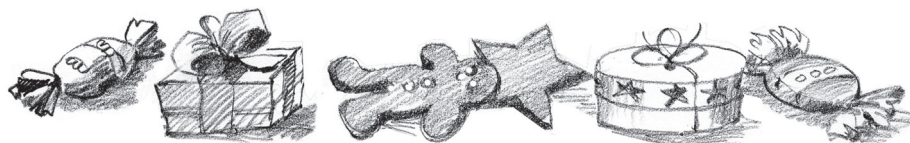
Jeesuksella on monta erilaista nimeä. Olet varmasti kuullut Hyvästä paimenesta. Raamatussa kerrotaan, kuinka Jeesus itse sanoi olevansa lampaidsensa Hyvä paimen. Näitä lampaita olemme me, jotka uskomme Jeesukseen. Kuulumme siis Hyvän paimenen lammaslaumaan.

Jeesus sanoi myös: "Minun lampani kuulevat minun ääntäni". Mutta miten voimme kuulla Jeesuksen ääntä, emmehän edes näe puhuvaa Jeesusta tässä vieressämme? Opetuslapset kyllä näkivät omilla silmillään Jeesuksen puhuvan, mutta meidän ei tarvitse. Hyvä paimenemme puhuu nimittäin Raamatun sanassa. Aina kun sinulle luetaan Raamattua, kuulet Jeesuksen äänen ja opit vähitellen yhä paremmin tunnistamaan sen. Kirkossa pastori ja kotona vaikkapa vanhempasi selittävät

tarkemmin, mitä tietyt kohdat Raamatussa tarkoittavat. Näin me lampaat saamme Raamatun sanasta tavallaan ravintoa eli ruokaa, ja uskomme voi kasvaa ja vahvistua.

Miksi Jeesus sitten puhuu lammailleen, mitä asiaa hänellä on sinullekin? Vapahtaja ei ole paha paimen, vaan hyvä paimen. Hän on antanut ja antaa meille kaiken hyvän, mitä osaamme kuvitella, ja vielä paljon enemmän. Hän kertoo Raamatussa rakkaudesta, joka voitti kaiken pahan. Jokaisen ihmisen synnit on annettu anteeksi. Saamme aina olla Vapahtajamme turvallisessa kädessä. Kun uskot Jeesukseen, kuulut valtavan suureen lammaslaumaan. Siinä laumassa olemme matkalla taivaaseen, ja siellä viimein näemme Hyvän paimenemme kasvot.

Outi-täti



Enkeli Gabriel ilmestyy neitsyt Marialle

Enkelit, jotka Raamatussa mainitaan nimeltä ovat Gabriel ja Miikael. Gaabriel oli sanansaattaja, jonka Jumala lähetti etukäteen ilmoittamaan tärkeitä tapahtumia (Daniel 8:16, 9:21 ja Luuk.1:19, 26)

Näin Raamattu kertoo:

“Kuudentena kuukautena sen jälkeen Jumala lähetti enkeli Gabrielin Galilean kaupunkiin, jonka nimi on Nasaret, neitsyen tykö, joka oli kihlattu Joosef nimiselle miehelle Daavidin suvusta; ja neitsyen nimi oli Maria.



Enkeli Gabriel puhutteli Mariaa.

Ja tullessaan sisälle hänen tykönsä enkeli sanoi: “Terve, armoitettu! Herra olkoon sinun kanssasi.” Mutta hän hämmästyí suuresti siitä puheesta ja mietti, mitä tämä tervehdys mahtoi tarkoittaa. Niin enkeli sanoi hänelle: “Älä pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä. Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus. Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä, valtaistuimen, ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti, ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman.”

Niin Maria sanoi enkelille: “Kuin-ka tämä voi tapahtua, kun minä en miehestä mitään tiedä?” Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: “Pyhä Henki tulee sinun päällesi, ja Korkeimman voima varjoaa sinut; sentähden myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi. Ja katso, sinun sukulaisesi Elisabet, hänkin kantaa kohdussaan poikaa vanhalla iälläään, ja tämä on kuudes kuukausi hänellä, jota sanottiin hedelmättömäksi; sillä Jumalalle ei mikään ole mahdotonta.”

Silloin Maria sanoi: “Katso, minä olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan.” Ja enkeli lähti hänen tykönsä.

Niinä päivinä Maria nousi ja kulki kiiruusti vuorimaahan erääseen Juudan kaupunkiin ja meni Sakariaan kotiin ja tervehti Elisabetia.”



Maria kulki kiireesti Elisabetin ja Sakariaan kotia kohti.

Ja mitä sitten tapahtuikaan! –

“Ja kun Elisabet kuuli Marian tervehdyksen, hypähti lapsi hänen kohdussansa; ja Elisabet täytettiin Pyhällä Hengellä. Ja hän puhkesi puhumaan suurella äänellä ja sanoi: *“Siunattu sinä vaimojen joukossa, ja siunattu sinun kohtusi hedelmä! Ja kuinka minulle tapahtuu tämä, että minun Herrani äiti tulee minun tyköni? Sillä katso, kun sinun tervehdysesä ääni tuli minun korviini, hypähti lapsi ilosta minun kohdussani.”*

Ja sitten Elisabet vielä sanoi Marialle: “Ja autuas se, joka uskoi, sillä se sana on täyttyvä, mikä hänelle on tullut

Herralta!” Silloin Mariakin alkoi hartaasti kiittää Jumalaa ja sanoi:

“Minun sieluni suuresti ylistää Herraa, ja minun henkeni riemuitsee Jumalasta, vapahtajastani; sillä hän on katsonut palvelijattarensa alhaisuuteen. Katso, tästedes kaikki sukupolvet ylistävät minua autuaaksi. Sillä Voimallinen on tehnyt minulle suuria, ja hänen nimensä on pyhä, ja hänen laupeutensa pysyy polvesta polveen niille, jotka häntä pelkäävät. Hän on osoittanut voimansa käsivarrellaan; hän on hajottanut ne, joilla oli ylpeät ajatukset sydämessään.” – Marian ihana kiitosvirsi on kokonaisuudessaan tässä Luukkaan evankeliumin 1. luvussa, samoin myös Johannes Kastajan isän, Sakariaan ylistys, joka alkaa näin, kun Sakarias täytettiin Pyhällä Hengellä ja ennusti: *Kiitetty olkoon, Herra, Israelin Jumala, sillä hän on katsonut kansansa puoleen ja Antakaamme mekin kunnia Jumalalle!*



Elisabet puhkesi kiittämään Jumalaa, kun Maria tuli hänen kotiinsa.

Jouluevankeliumi

Ja tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta kävi käsky, että kaikki maailma oli verolle pantava. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Kyreniuksen ollessa Syyrian maaherrana. Ja kaikki menivät verolle pantaviksi, kukin omaan kaupunkiinsa.

Niin Joosefin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Beethlehem, hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua, verolle pantavaksi Marian, kihlattunsa, kanssa, joka oli raskaana.

Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian synnyttämisen aika tuli. Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut sijaa majatalossa.

Ja sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Niin heidän edessään seisoi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he peljästyivät suuresti. Mutta enkeli sanoi heille: "Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa." Ja yhtäkkiä oli enkelin kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä, ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: "Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!"

Ja kun enkelit olivat menneet paimenten luota taivaaseen, niin nämä puhuivat toisillensa: "Menkäämme nyt Beethlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti." Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Ja kun he tämän olivat nähneet, ilmoittivat he sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta. Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmettelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat.

Mutta Maria katki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä. Ja paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa kaikesta, minkä olivat kuulleet ja nähneet, sen mukaan kuin heille oli puhuttu.



Herran enkeli ilmestyi paimenille.

Kaikki ne sanat, mitä tämän ihmeellisen päivän, Vapahtajan syntymäpäivän, aikana oli kuultu ja puhuttu, ovat hyvin tärkeitä. Opettele sinäkin ne ulkoa! Mieti niitä, kuten Mariakin mietti. Näin sinun Vapahtajasi, Herra Jeesus Kristus tuli tähän pahaan maailmaan sovittamaan kaikkien meidän syntimme ja täyttämään Jumalan käskyt puolestamme, että me häneen, joka on Jumala ja ihminen, uskoen pääsisimme taivaan ihanuuteen, iankaikkiseen iloon. Enkelit ylistivät Jumalaa: "Kunnia Jumalalle korkeudessa!" Jos me olemme Jeesukseen uskovia, meidänkin tulee antaa kaikesta kunnia Jumalalle: Isälle, Pojalle ja Pyhälle Hengelle.

Mutta entä, jos me otammekin kunnian itsellemme osaamisestamme, älykkyydestämme, kauneudestamme, omaisuudestamme. Entä jos me haluamme olla ihmisten suosiossa, emmekä välitä Jumalan suosiosta. Herra Jeesus varoittaa: "Kuinka te voisitte us-

koa, te, jotka otatte vastaan kunniaa toinen toiseltanne, ettekä etsi sitä kunniaa, mikä tulee häneltä, joka yksin on Jumala?" (Joh.5:44)

Meillä on syntiinlankeemuksesta asti syvälle sydämiin juurtunut kauhea ylpeys. Jo koulussakin saatetaan houkutella lapsia epäilemään Jumalan sanaa, Raamattua. Kielletään esimerkiksi Jumalan luomistyö. Nuoria houkuttellaan: "Olet vanhanaikainen, jos uskot." Ei huomata, että syntihän se vasta vanhanaikaista on. Syntiinlankeemus tapahtui jo aikojen alussa paratiisissa.

Herra Jeesus sanoi nämä tärkeät sanat: "Ilman minua ette voi mitään tehdä." Siksi meidän tulee tunnustaa, että olemme kadotuksen ansainneet synneillämme ja turvata joka päivä Jeesukseen. Hän on puolestamme täyttänyt Jumalan pyhät käskyt ja sovittanut kaikki syntimme verellään. Silloin annamme kunnian Jumalalle.

EP

SEIMEN LUONA

Onko teillä kotona oma seimiasetelma, tai oletko muualla nähnyt sellaisen? Seimiasetelmassa on esimerkiksi kipsistä valettuja pieniä pat-saita kertomassa ensimmäisestä jouluyöstä. Usein keskimmäisenä pat-saana on Jeesus-vauva seimessä. Jeesuksen vierellä on Maria ja Joosef, paimenia, enkeleitä ja monia eläimiä. Jeesushan syntyi talliin ja kapaloitiin eläinten syöttökaukaloon eli seimeen. Yhtenä eläimenä voi olla pieni lam-

mas, jota kutsutaan karitsaksi. Kun katselet seimiasetelman karitsaa, voit samalla hyräillä:

*“Opeta mua, karitsainen,
tarkkaavasti kuulemaan
ääntä hyvän Paimenen,
häntä yksin seuraamaan.”*

(Kolme opettajaa, 3. säk. Sanat Jaakko Haavio, sävel Ilkka Kuusisto)

Siunattua joulun aikaa Jeesuksen pienille ja isommille lampaille!

Outi-täti



Tapaamme seimen luona

Tänäkin vuonna Siitamajalla pidetään joululeiri. Siellä tutkimme yhdessä joulun tapahtumia ja mitä ensimmäisestä joulusta sitten seurasi.

Muistatko tämän seimiasetelman? Se on Siitamajalla ja jos olet ollut siellä, olet varmaan huomannut sen. Tervetuloa mukaan kaikki isot ja pienet lapset!



Kun minä katselen sinun taivastasi, sinun sormiesi tekoa, kuuta ja tähtiä, jotka sinä olet luonut, niin mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi, että pidät hänestä huolen?
Ps.8:4,5.

Uskon taistelu

Tapaninpäivänä

“Sentähden, jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa. Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle; en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan.” (Matt. 10:32-34, osa tapaninpäivän 2. vuosikerran evankeliumista)

Joulu on rauhan juhla. Paimenet saivat kedolla kuulla siitä, että koko maailman Vapahtaja on syntynyt. Nyt on tullut rauha Jumalan ja ihmisten välille, sillä hän lähetti syntien sovittajan sielujen turvaksi.

Joulun jälkeiset tapahtumat muistuttavat siitä, että maailmassa on taistelu uskon ja epäuskon välillä. Herodes vihastui kuultuaan Messiaan syntyneen. Toisen joulupäivän aihe on marttyyri Stefanus, joka uskoa tunnustessaan joutui juutalaisten vihan kohteeksi. Miksi rauhan ja syntien anteeksi-antamisen juhlan seurauksiin liittyy tällaisia tapahtumia?

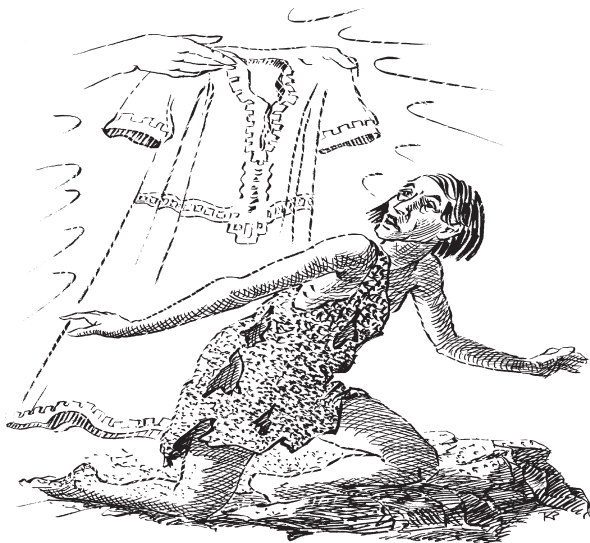
Maailmassa on epäuskon ja uskon taistelu

Monet ihmiset hylkäävät Vapahtajan. Tästä seuraa hyökkäys Jumalan sanaa kohtaan. Apostolit saivat kokea tätä. Kun he saarnasivat, että juutalaiset olivat tehneet syntiä surmatessaan Jeesuksen, he joutuivat silmittömän vihan kohteeksi. Kun väkivalta taukosi,

alkoi evankeliumin sekoitus. Monet olisivat saattaneet hyväksyä evankeliumin saarnaa ikään kuin juutalaisten oppien lisäksi. Jos olisi seurattu Mooseksen lain ulkonaisia vaatimuksia ja saarnattu Kristusta ikään kuin lisukeena, olisi se kelvannut monille harhaopettajille. Mutta kun apostolit pitivät kiinni yksin uskosta Kristukseen ja hylkäsivät muut pelastustiet, saivat he vastustajat niskaansa.

Hyökkäys Jumalan lakia kohtaan jatkuu loppuun asti. Laittomuuden voimistumisen myötä hänen käskyjään halveksitaan yhä yleisemmin. Se, joka haluaa seurata käskyjä ja saarnaa niitä, ei saa tässä maailmassa kunniaa vaan maailman vihaa. Maailma haluaa hyväksyntää väärille teoilleen ja elämäntavalleen. Mutta Kristuksen tunnustaminen edellyttää tämän valheturvan hylkäämistä. Siitä on myös varoitettava. Siihen tarvitaan Jumalan laki.

Maailma hyökkää myös evankeliumia vastaan. Evankeliumi antaa synninpäästön rikkoneille ja erehtyneille. Se tulee saarnata pahasti langenneille ilmaisena armona sydämen turvaksi. Näin tekivät apostolit. He osoittivat juutalaisten laittomuudet hirvittäviksi. Mutta sitten he sanoivat: *“Olkoon siis teille tietävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi*



tulla.” (Apt. 13:38,39) Tällaisena on uskon tie julistettava vailla lain vaatimuksia. Mutta samoin kuin apostolien aikana niin nytkin ne, jotka turvautuvat järkeen, vaativat ihmisen ratkaisua, hyviä tekoja tai muita asioita autuuden ehdoksi. Tätä vastaan on evankeliumi Kristuksesta saarnattava vailla tekojen vaatimusta ja näin tunnustettava hänen nimeään.

Uskovassa on vanhan ja uuden ihmisen välinen taistelu

Vapahtajan sanat pakottavat jokaisen kysymään omakohtaisesti, miten minä olen uskoa tunnustanut. Tämä kysymys paljastaa synnin. Pahojen tekojen karttaminen ja hyvien tekojen tekeminen on ollut kovin vajavaista. Kristuksen nimi on ollut huulilla, mutta sydän taipuu etsimään turvaa muualta. Näin on totuuden mukaan tunnustettava. Vieläpä on sydän taipuvainen tuomitsemaan toisen ja ajattelemaan, ettei armo hänelle kuuluisikaan.

Mitä Kristuksen tunnustaminen tässä tilanteessa tarkoittaa? Se edellyttää omakohtaista synnin tunnustamista. Sen toteamista, että tekomme, oma nimemme ja kunniamme, eivät voi antaa mitään turvaa. Mutta sitten opetuslasten esimerkin mukaan on tartuttava Vapahtajan armoon. Hekin erehtyivät, jopa kielsivät Vapahtajan, kun hänet ristiinnaulittiin. Mutta he saivat armon Kristuksen tähden. Niin tänäänkin on Jumalan armo voimassa. Se tekee eläväksi ja antaa autuuden ilon. Jeesuksen tähden syntimme eivät saada kadotukseen, vaan uskossa häneen voitamme uskon taistelun.

Tämän voiton nojalla voimme sitten antaa todistuksen. Jeesus ja yksin hän ristiinnaulittuna Vapahtajana on meidän turvamme. Hänen nimeään meidän tulee tunnustaa uudessa kuuliaisuudessa toistenkin autuudeksi.

Kimmo Närhi

Uuteen vuoteen armon turvissa

Uudenvuodenpäivänä

“Kuulkaa, kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen. Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää; tulkaa, ostakaa ilman rahatta, ilman hinnatta viiniä ja maitoa. Miksi annatte rahan siitä, mikä ei ole leipää, ja työnne ansion siitä, mikä ei ravitse? Kuulkaa minua, niin saatte syödä hyvää, ja teidän sielunne virvoittuu lihavuuden ääressä. Kallistakaa korvanne ja tulkaa minun tyköni; kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää. Ja minä teen teidän kanssanne iankaikkisen liiton, annan lujat Daavidin armot. Katso, hänet minä asetin kansoille todistajaksi, kansojen ruhtinaaksi ja käskijäksi. Katso, sinä olet kutsuva pakanoita, joita sinä et tunne, ja pakanat, jotka eivät sinua tunne, rientävät sinun tykösi Herran, sinun Jumalasi, tähden, Israelin Pyhän tähden, sillä hän kirkastaa sinut. Etsikää Herraä silloin, kun hänet löytää voidaan; huutakaa häntä avuksi, kun hän läsnä on. Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta. Sillä minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun teitani, sanoo Herra. Vaan niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.”

(Jes. 55:1-9, Uudenvuodenpäivä, 2. vuosikerran evankeliumi)

Vuoden vaihtuminen on käänne-

kohta. Pysähdymme tarkastelemaan sitä, mikä on mennyt ja valmistaudumme tulevaan. Tästä on se hyöty, että vuosi toisensa jälkeen saamme erityisen syyn tarkastella elämämme perustaa ja tiemme suuntaa.

Palaa Herran luo

Tekstimme esittää paluukutsun: “Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä.” Juutalaisten keskuudessa oli paljon ihmisiä, jotka tarvitsivat palaamista. Heidät oli otettu Jumalan liittoon. Monet olivat saaneet Jumalan sanan opetusta. Mutta sitten he olivat kulkeneet pois. Jotkut olivat alkaneet sortaa köyhiä ja turvata omaisuuteensa. Jotkut olivat hylänneet Herran ja etsineet turvaa muista kansoista ja niiden sotaljoukoista.

Tänä päivänä on niitä, jotka on kastettu lapsena. Monet ovat saaneet Jumalan sanan opetusta. Mutta maailma on vienyt, kenet välinpitämättömyyteen, kenet huolettomaan syntielämään. Tämänkin uuden vuoden alussa kuuluu kutsu: palaa Jumalan luokse. Hänellä on paljon anteeksiantamusta.

Tämä paluukutsu kuuluu jumalatotalle, siis epäuskoon vaipuneelle. Jokapäiväinen paluu ja kilvoittelu Jumalan armossa kuuluvat myös uskovalle. Joka päivä on meidän tunnustettava syntimme ja uskottava ne anteeksi Kristuksen tähden. Näin elämme armosta ja syntien anteeksiantamuksesta päivittäin.



Turvaa yksin armoon

Profeetta sanoi: *“Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää; tulkaa, ostakaa ilman rahatta, ilman hinnatta viiniä ja maitoa.”* Jumala antaa armonsa ilmaiseksi. Syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä saadaan ilman meidän tekojamme. Ihminen luonnostaan ajattelee uskon asioista lakimaisesti ja kysyy, mitä pitäisi tehdä, jotta voisi saada armon. Jumalan sana kuitenkin teroittaa: ottakaa ilmaiseksi vastaan syntien anteeksiantamus. Juutalaisilla oli houkutus turvautua tekoihinsa tai vaikkapa siihen, että kuuluivat juutalaiseen kansaan. Nämä asiat eivät auttaneet. Turvaksi kelpasi yksin syntien anteeksiantamus.

Tänäkin päivänä on teroitettava sitä, että yksin armo pelastaa. On niitä, jotka saarnaavat lakia niin, että tiettyjen tekojen avulla voitaisiin saada pelastus. On niitä, jotka uskon asioissa etsivät tunteita tai näkyviä tapahtumia. Mutta millään et voi syntivelkaasi Jumalan edessä sovittaa etkä turvata mihinkään muuhun kuin ilmaiseen syntien anteeksiantamukseen. Tämän on Jeesus sinullekin hankkinut. Nauti tätä Jumalan sanan ravintoa autuudeksesi.

Kutsu toisia armon lähteelle

Profeetta sanoi, että pakanat tulevat Daavidin suvun luokse etsimään autuutta. Hän antoi Daavidille lupauksen Vapahtajasta. Daavid itse sai armon, kun hän oli langennut syntiin. Lupauksen mukaan hänen suvustaan syntyi Jeesus maailman Vapahtajaksi. Vanhan liiton aikana todistus Jumalan armosta oli löydetävissä erityisesti juutalaisen kansan keskuudessa. Tästä Vapahtajasta sinäkin olet osallinen uskon kautta. Kiitä Jumalaa siitä, että saat kuulua hänen kansaansa.

Uudessa liitossa Jumala on antanut omilleen tehtävän julistaa Kristuksen nimeä maailman ääriin saakka. Niin tänäkin päivänä ja vuonna on sinulla tehtävä. Kutsu toisiakin armon lähteelle. Toimi lähetystyön hyväksi niin, että evankeliumin sanaa voidaan levittää toisten kansojen keskuudessa. Tällä tavoin nautit Jumalan siunauksesta. Saat elää hänen armonsa turvissa sekä omalla esimerkilläsi ja todistuksellasi kutsua toisiakin elämään syntien anteeksiantamuksen sanasta.

Kimmo Närhi

Jatkuva uskonpuhdistus – mihin se oikeuttaa ja velvoittaa meidät?

Kalliit kristityt, hyvät uskonpuhdistusjuhlan osanottajat! Uskonpuhdistaja Martti Lutherin mukaan seurakuntaa on puhdistettava jatkuvasti. Seurakunta koostuu jäsenistään. Näin jatkuva uskonpuhdistus tarkoittaa sitä, että seurakunnan jäseniä, meitä uskovia, on puhdistettava koko ajan elämämme ja tämän maailman loppuun saakka. Tämä käy yksiin Herran sanan kanssa: *“Jokaisen (oksan), joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.* (Joh. 15:2) Voit kysyä, miksi tarvitset puhdistusta jatkuvasti. Eikö riitä se, että kerran olet tullut tuntemaan Vapahtajan ja tunnustanut uskosi? Eikö seurakunnalle riitä, että sillä on pyhä Raamattu ja uskonpuhdistuksen vuosisadan tunnustuskirjat?

Tarvitsemme jatkuvaa uskonpuhdistusta siksi, että meillä on kolme vihollista, sielunvihollinen, maailma ja oma lihamme. Nämä viholliset hyökkäävät meitä vastaan ja yrittävät irrottaa meidät Jumalan sanasta. Siksi meidän on kasteemme mukaisesti joka päivä haudattava vanha ihmisemme, turvattava Jumalan armoon ja ojentauduttava hänen sanansa mukaan.

1. Jatkuva uskonpuhdistus tarkoittaa sanasta ja sakramenteista elämistä

Olemme saaneet hengellisen elämän kasteen ja Jumalan sanan kautta. Pyhä ehtoollinen on annettu syntien anteeksiantamiseksi ja uskon vahvistukseksi. Seurakunta on oikeaoppinen silloin, kun evankeliumi saarnataan puhtaasti ja sakramentit toimitetaan Kristuksen asetuksen mukaan. Jokaiselle jäsenelle on tärkeää elää näistä armonvälineistä yhdessä toisten kanssa.

Nykyaikana on vaara, että sanan ja sakramenttien käyttö hylätään. Monet ihmiset jopa seurakuntiemme sisällä ovat tottuneet väärään käytäntöön, jonka mukaan sanan ja sakramenttien säännöllinen käyttö ei olisi tarpeellista. Tämä on kuin sanottaisiin: “Minä en tarvitse puhdistusta. Minä selviän omin neuvoin”. Mutta Jumalan sana opettaa toisin: *“valvokaamme toinen toistamme rohkaisuksi toisillemme rakkauteen ja hyviin tekeihin; älkäämme jättäkö omaa seurakunnan kokoustamme, niinkuin muutamien on tapana, vaan kehoittakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän lähestyvän.”* (Hebr. 10:24,25) Jos sana ja sakramentit hylätään, näyttää se siltä kuin asianomainen ajattelisi: Minä kestan Jumalan edessä ilman evankeliumia ja syntien anteeksiantamusta, jonka hän antaa ehtoollisen sakramentissa. Tämä on vaarallista. Jumala ei anna Pyhää Henkeä ja syntien anteeksiantamusta sanan ja sakramenttien ulkopuolelta. Siksi niiden hylkääminen merkitsee Jumalan pelastavan tahdon hylkäämistä.

Mitä oikeuksia meillä sitten on tämän ongelman äärellä? Jumalan sanaa saarnataan edelleen. Se on löydettävissä. Meillä on vapaus kokoontua. Jos havaitset laiminlyöneesi Jumalan sanan ja tehneesi syntiä siinä asiassa, on sinulla kuitenkin valtava oikeus. Kuule katumuksessa ja uskossa Jumalan sanaa. Hänen sanansa pääkohta on syntien anteeksiantamus. Puhdistuminen merkitsee sitä, että syntinen saa syntinsä anteeksi Kristuksen armotyön tähden. Tämä armon tie on avoinna.

Joillakin toimintapaikkakunnillamme jumalanpalveluksia on vain harvoin. Nyt on kuitenkin tarjolla erityinen keino tämän haitan pienentämiseksi. Uudessa saarnakirjassa "Rauha teille" ei ole vain saarnoja vaan myös lyhyt kotikirkon kaa-va. Näin voidaan Jumalan sanaa käyttää säännöllisesti kodin piirissä. On selvää, että kotona pidettävä hartaus ei kaikin puolin korvaa seurakunnan kokoontumista. Kuitenkin sen avulla voidaan saada Jumalan sanan ravintoa ja varjeltua uskossa.

2. Jatkuva uskonpuhdistus tarkoittaa ajatusten ja elämän uudistamista Jumalan tahdon mukaan

Uskolla on seurauksensa kristityn ajatuksissa ja elämässä. Vähä katekismus viittaa Roomalaiskirjeen 6. lukuun kasteen yhteydessä: *"Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman."* (Room. 6:4) Vähä katekismus opettaa myös rukouksen "Tul-koon sinun valtakuntasi" yhteydessä: *"Kuinka tämä tapahtuu? Se tapahtuu, kun taivaallinen Isä antaa meille Pyhän Henkensä, niin että me hänen armonsä kautta uskomme hänen pyhän sanansa ja elämme Jumalan tahdon mukaan täällä ajassa ja sitten iankaikkisuudessa."*

Jatkuva uskonpuhdistus velvoittaa meitä välttämään tämän maailman väärän elämäntavan. Apostoli kirjoitti: *"Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto."* (Room. 12:2)

Elämme vaarallista aikaa. Monia asioita, jotka Jumalan sana kieltään, pidetään nykyään tavallisina. Laittomuuden valta on kasvanut. Elämme aikaa, jolloin Vapahtajan sanat toteutuvat: *"Sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus."* (Matt. 24:2) Näemme tämän esimerkiksi siinä, että monet haluavat vaintaa kaiken varoittavan puheen homoseksuaalisuutta vastaan.

Tällaisen maailman paineen edessä on kaksi päävaihtoehtoa, toinen on huono ja toinen on hyvä. Huono vaihtoehto on sellainen, että emme tosin halua seurata kaikkea maailman laittomuutta, mutta kuitenkin olisimme sen vaikutuksen alla. Tämä merkitsisi esimerkiksi homoseksuaalisuuden hylkäämistä, mutta kuitenkin katsoisimme hyväksyen TV-sarjojen esittämää muunlaista kuudennen käskyn rikkomista. Tämä tie voisi sisältää sen, että miehen ja naisen yhteiselämä ilman avio-liittoa vähitellen sallittaisiin. Mutta ajatelkaa vakavasti tätä: tämä juuri merkitsee *tämän maailmanajan mukaan mukautumista*. Aivan oikein, se ei tarkoita, että kai-kesta tehtäisiin niin kuin maailma. Mutta se tarkoittaa sitä, että kun maailma me-

nee yhä etäämmälle Jumalan sanasta, seuraisimme perästä joskin jonkin matkan päästä. Näin uskovien teot kuitenkin määräytyisivät maailman eli epäuskoisten ihmisten tekojen ja mielipiteiden mukaan. Tällöin evankeliumi haluttaisiin muuttaa syntien anteeksiantamuksen saarnasta synnin hyväksynnäksi. Tällainen meidän tulee sekä yksityisinä kristittyinä että seurakuntana torjua.

Jumalan sanan oikea käyttö velvoittaa meidät ojentautumaan Jumalan käskyn eikä maailman mukaan. Näin tehdessämme kysymme: "Miten voin seurata Jumalan käskyjen viitoittamaa tietä?" Maailma arvostuksineen ei ratkaise. Tähän olemme velvoitetut, emme etsimään jonkinlaista puolimaailmallista tietä. Tältä perustalta voit myös ymmärtää oikein ne varoitukset, jotka varoittavat maailman houkutuksista.

Nämä varoitukset ja velvoitukset pakottavat sinut sanomaan: "Herra, ole minulle, syntiselle, armollinen." Mutta mitä oikeuksia sinulla on, kun tunnustat syntisi? Herramme Kristus, apostolit ja uskonpuhdistajat varoittivat ihmisiä monista synneistä. Varoituksen tarkoitus oli avata tietä evankeliumille. Pääpaino ja sananjulistuksen tarkoitus oli syntien anteeksiantamuksen julistaminen. Juutalaiset olivat valmiita kivittämään syntisen naisen. Heidän täytyi lähteä, kun Jeesus osoitti, että he kaikki ovat syntisiä. Jeesus sanoi naiselle: *"En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee."* (Joh. 8:11) Juutalaismieliset opettajat vaativat ympärileikkausta. Apostoli saarnasi syntien anteeksiantamusta ja kasteen tuomaa lohdutusta: *"Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päälänne pukeneet."* (Gal. 3:26,27) Paavikirkko vaati tekoja, jotta ihminen voisi olla varma syntien anteeksiantamuksesta. Luther saarnasi Jumalan sanan mukaan: *"Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itselukellekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle. Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niinkuin kirjoitettu on: "Vanhurskas on elävä uskosta."* (Room. 1:16,17)

3. Jatkuvan uskonpuhdistuksen oikeutus ja velvoitus: lain ja evankeliumin oikea käyttö

Voimme lyhyesti tiivistää uskonpuhdistuksen tuoman oikeuden ja velvoitteen. Se on lain ja evankeliumin oikea, niiden tarkoituksen mukainen käyttö. Laki varoittaa vääristä teoista ja näyttää, että synnin tien päämäärä on iankaikkinen kuolessa. Laki myös opettaa uskovalle hyviä tekoja, jotka kirkastavat Jumalan kunniaan ja ovat lähimmäisen parhaaksi. Evankeliumi osoittaa armon, jonka Jumala on antanut Kristuksen kautta. Uskossa häneen sinulla on syntien anteeksiantamus ilman tekoja. Evankeliumi myös antaa sinulle voimaa ja halua välttää syntiä ja kiusausta ja kilvoitella Jumalan tahdon mukaisesti. Tällaista Jumalan sanan käytön tulee olla sekä yksityisesti että seurakunnassa. Se varoittaa synnistä, lohduttaa omantunnon evankeliumilla ja johdattaa uskovat elämään Jumalan käskyjen mukaan.

Kimmo Närhi, Uskonpuhdistusjuhla 3.11.2007, hieman lyhentäen

Milloin Jeesus syntyi?

Pyhä Raamattu sitoo Jeesuksen historiallisiin tapahtumiin. Hän on historiallinen henkilö, ja hänen elämänvaiheensa kytkeytyvät toisten historiallisten henkilöiden vaiheisiin. Tällaisia henkilöitä ovat esimerkiksi keisari Augustus, kuningas Herodes Suuri, käskynhaltija Kyrenius eli Quirinius ja maaherra Pontius Pilatus. Jeesus ei ole kuvitteellinen henkilö. Myös Raamatun ulkopuolelta on säilynyt pari historiatietoa hänestä.

Uskomme kannalta Raamatun keronnassa on olennaista se, että Jeesus eli todellisen ihmiselämän lunastaakseen sekä juutalaiset että pakanat, niin että lunastus oli yhtä todellinen kuin Jeesuksella oli liha ja veri kuten meillä. Samalla Raamattu huolella ilmoittaa, ettei Jeesuksen ihmiseksi tulo ollut tavanomainen ihmisen sikiäminen ja syntymä, vaan Jumalan Pojan sikiäminen Pyhästä Hengestä ja syntyminen neitsyt Mariasta. Hänen ihmiseksi tulonsa oli yliluonnollinen, vertaansa vailla oleva tapahtuma. Sillä oli kuitenkin oma tarkka aikansa historiassa. "Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa."

Jumala on kuitenkin nähnyt hyväksi salata Jeesuksen syntymän tarikan ajankohdan osoittaen siten, ettei sen tietämisellä ole merkitystä pelastuksemme kannalta. Yhdistämällä Raamatun antamia tietoja muihin historiatietoihin voimme kuitenkin määrittää suurella todennäköisyydellä Jeesuksen syntymäajan varsin tarkasti.

Ajanlaskumme mukaan Jeesus syntyi joulukuun kahdentenakymmenentenä viidentenä päivänä vuonna

yksi. Kun roomalainen apotti Dionysius Exiguus 500-luvulla jKr. aloitti ajanlaskun Jeesuksen syntymästä, hän merkitsi Jeesuksen syntymävuodeksi vuoden yksi, ei siis nolla. Dionysiuksen tarkoituksena oli korvata silloinen ajanlasku, joka alkoi ajanlaskun keisari Dicletianuksen valtaistuimelle noususta, Dicletianus kun oli ollut kristittyjen ankara vainoaja.

On ollut monia erilaisia kalentereita eli ajanlaskun tapoja. Eräs niistä oli aloittaa ajanlasku Rooman perustamisesta alkaen. Bysanttilainen ajanlasku alkoi maailman alusta. Sen mukaan maailma oli luotu vuonna 5509 eKr. Juutalaisen ajanlaskun mukaan eletään nyt vuotta 5768 maailman alusta laskien. Ero näiden kahden välillä johtuu siitä erosta, mikä tulee lähinnä hebrealaisen ja kreikkalaisen Vanhan testamentin antamista tiedoista. Lisäksi juutalaisen kalenterin vuosimäärä on muista syistä liian alhainen.

Ollaan yksimielisiä siitä, että Dionysiuksen ajanlasku on virheellinen. Se asettaa Jeesuksen syntymävuoden muutaman vuoden liian myöhäiseksi. Herramme syntymän aivan tarkkaa aikaa ei ole kuitenkaan voitu määrittää eikä koskaan voida. Evankeliumit eivät anna siihen tarvittavaa valaisua; ei myöskään maailmanhistoria.

Mitä päivään tulee, on ajateltu joulukuun 25. päivän sijasta myös helmikuun ensimmäistä, huhtikuun viidettä ja elokuun ensimmäistä. Mitä vuoteen tulee, on esitetty useimmiten joko vuotta neljä tai viisi eKr. Tähän tulokseen päädytään seuraavasti.

Herodes Suuren kuolinaika määritysperusteena

Jeesus on sekä Matteuksen että Luukkaan mukaan syntynyt ennen Herodes Suuren kuolemaa. Herodes kuoli 37. vuotena sen jälkeen, kun hänet oli Roomassa nimetty Juudean kuninkaaksi. Se tapahtui vuonna 41 eKr. Hän kuoli 34. vuotena sen jälkeen, kun hän oli ottanut haltuunsa Jerusalemin syksyllä vuonna 37 eKr. Sinä vuonna alkaa varsinaisesti hänen hallitus kautensa kuninkaana. Juutalaisen tavan mukaan kuninkaan hallituskausi alkoi aina nisanakuun ensimmäisenä päivänä. Tämän mukaan Herodeksen ensimmäinen hallitusvuosi oli nisanakuusta 37 eKr. nisanakuuhun 36 eKr. Siten 34. vuosi alkaa vuoden 5 eKr. ensimmäisestä nisanakuuta ja päättyy ensimmäiseen nisanakuuta vuonna 4 eKr. Herodes kuoli siis neljä vuotta ennen ajanlaskuamme. Hän kuoli pääsiäisjuhlan aikana, joka alkoi 15. päivänä nisanakuuta.

Koska Herodes eli Jeesuksen syntyessä, Jeesuksen on täytynyt syntyä ennen Herodeksen kuolemaa.

Kuunpimennys Herodeksen kuoleman jälkeen määritysperusteena

Juutalainen historioitsija Flavius Josefus (37 – n. 100 jKr.) kertoo, että pian Herodeksen kuoleman jälkeen oli kuunpimennys. Tähtitieteilijät ovat laskeneet pimennyksen tapahtuneen yöllä 12.–13. maaliskuuta 4 eKr. On myös laskettu, että pimennyksen jälkeen oli sinä vuonna nisanakuun ensimmäinen päivä 29. maaliskuuta ja että 15. nisanakuuta oli siis 12. päivänä huhtikuuta. Koska pääsiäinen alkoi 15.

päivänä nisanakuuta (12. huhtikuuta), pimennys tapahtui neljä päivää ennen pääsiäistä. Herodes kuoli siis joko maaliskuun lopussa tai huhtikuun alussa 4 eKr. Jeesuksen täytyi olla syntynyt jonkin verran sitä ennen, sillä ympärileikkaus, uhraaminen Jerusalemissa, tietäjien vierailu, pako Egyptiin ja Beetlehemin lastenmurha tapahtuivat ennen Herodeksen kuolemaa. Mikrobius kertoo Herodeksen kuolleen pian Beetlehemin lastenmurhan jälkeen. Tämän mukaan Jeesus syntyi viimeistään vuoden 4 eKr. alussa, todennäköisesti jonkin verran aikaisemmin.

Temppelin rakentamisesta kulunut aika määritysperusteena

Joh. 2:19–20:ssä kerrotaan Jeesuksen olleen ensi kerran Jerusalemissa kasteensa jälkeen pääsiäisjuhlan aikaan. Hän sanoi: ”Hajottakaa maahan tämä temppeli...” Juutalaiset sanoivat: ”Tätä temppeliä on rakennettu 46 vuotta. Temppeli ei siis silloin vielä ollut valmis. Rakentaminen alkoi Herodeksen kahdeksantenatoista hallitusvuotena. Koska Herodeksen ensimmäinen hallitusvuosi oli vuosi 37 eKr., hänen 18. hallitusvuotensa oli niin ollen se vuosi, joka on vuoden 20 eKr. nisanakuun ensimmäisen päivän ja vuoden 19 eKr. nisanakuun ensimmäisen päivän välillä. Koska juutalaisten tapana oli lukea alkanut päivä tai vuosi täytenä laskettuun aikaan mukaan, voimme uskoa, että temppelin rakentamisen 46. vuosi oli jo alkanut, mutta ei vielä päättynyt. Vielä ei ollut siis tultu 47. vuoteen. Jeesus oli täten pääsiäisjuhlilla Jerusalemissa vuonna 26 jKr. Jeesus lie saanut kasteen kaksi kolme



kuukautta aikaisemmin, siis viimeistään vuoden 26 eKr. alussa. Idän kirkon tradition mukaan Jeesus kastettiin tammikuun kymmenentenä päivänä. Luukas sanoo Jeesuksen olleen noin kolmenkymmenen, kun hän alkoi julkisen toimintansa kohta kasteensa jälkeen (Luuk. 3:23). Jos Jeesus olisi silloin ollut kolmenkymmenen – sana “noin” ei ilmaise asiaa tarkasti – hänen syntymänsä olisi osunut joko vuoteen 3 eKr. tai todennäköisimmin vuoteen 4. eKr.

Keisari Tiberiuksen viidestoista hallitusvuosi määräysperusteena

Luukkaan evankeliumin kolmannen luvun alussa meillä on kertomus Johannes Kastajan ryhtymisestä toimintaansa. Luukas kertoo hänen alkaneen toimintansa keisari Tiberiuksen viidentenätoista hallitusvuotena. Keisari Augustus kuoli 19. 8. 14 jKr. Hän-

tä seurasi valtaistuimelle hänen poika-puolensa Tiberius. Jos laskee vuoden 14 jKr. hänen ensimmäiseksi hallitusvuodekseen, niin hänen viidestoista hallitusvuotensa tulisi elokuusta 29 jKr. elokuuhun 30 jKr. Jeesus kastettiin jonkin verran sen jälkeen, kun Kastaja ryhtyi julkiseen toimintaan. Kun Jeesus oli kastettaessa noin kolmenkymmenen, hän olisi tämän mukaan syntynyt joko vuonna 1 eKr. tai 1 jKr. Mutta silloin Herodes oli jo kuollut. On tosin yritetty ohittaa tämä vaikeus selittämällä Luukkaan “noin kolmekymmentä vuotta” tarkoittavan kolmekymmentä kolmea vuotta. Luukkaan maininta voidaan kuitenkin ymmärtää toisin. On huomattava, ettei Luukas puhu Tiberiuksen monarkiasta, vaan hegemoniasta. Roomalainen historioitsija Tacitus sanoo Augustuksen ottaneen Tiberiuksen kanssahallitsijakseen (collega imperii) joko vuo-

den 11 jKr. lopussa tai tammikuussa 12 jKr. Siitä lähtien hän oli keisari. On tosin varmaa, että roomalaiset harvoin laskivat hallitusvuodet hegemonia-vuosien mukaan, mutta se oli yleinen tapa idässä. Idästä on kuitenkin löydetty rahoja, jotka ilmoittavat Tiberiuksen hallituksen alkaneen vuodesta 11 jKr. Luukas oli idästä, ja on sangen todennäköistä, että hän on käyttänyt tätä laskutapaa. Silloin Johannes Kastajan toiminnan alku tulee vuoteen 26 jKr., kuten useat tutkijat esittävät. Jonkin ajan kuluttua Johanneksen toiminnan alettua Jeesus tuli hänen luokseen. Ei kuitenkaan sanota minkä ajan jälkeen. Jeesus oli syntynyt kuusi kuukautta Johanneksen syntymän jälkeen. On ajateltu että hänen toimintansa alku olisi ollut myös saman verran myöhäisempi, mikä ei ole epätodennäköistä. Sen mukaan tulemme vuoteen 26 jKr. Jeesuksen kastevuotena. Myös tämän laskelman mukaan Jeesus olisi syntynyt viimeistään vuonna 4 eKr.

Mihin aikaan vuodesta Jeesus syntyi?

Ajanlaskumme asettaa Jeesuksen syntymäpäivän kahdeksikymmeneneksi viidenneksi joulukuuta. Sille ei ole historian varmaa todistusta, mutta sitä vastaanakaan ei voi esittää mitään ratkaisevaa. Sen määrittäminen on peräisin 300-luvulta lännen kirkosta, kun taas idän kirkko on pitäytynyt tammikuun kymmenenteen päivään. Juliaanisen kalenterin mukaan 25. joulukuuta oli vuoden lyhin päivä, "voittamattoman auringon syntymäpäivä" (dies naturalis invictis solis). Silloin aurinko al-

koi taas nousta taivaalla korkeammalle. Jeesus oli maailman valo. Hänen mukanaan tuli hengellinen valo. Oli sopivaa sijoittaa hänen syntymäpäivänsä tälle päivälle. Sinä päivänä vietettiin myös saturnaalijuhlaa, joka oli villi pakanallinen ilojuhla. Kristityt valitsivat saman päivän viettääkseen omaa suurta riemujuhlaansa Jumalaa ylistäen. Joulun vietossa ei ollut kysymys pakanuuden jäljittelemisestä, vaan sen tapojen syrjäyttämisestä. Sikäli kuin tiedetään, 25. joulukuuta esiintyy ensi kerran vuodelta 354 jKr. Jeesuksen syntymän juhlapäivänä.

Krysostomoksen ja Augustinuksen maininnat

Ne, jotka uskovat meillä olevan oikean päivän, nojaavat pariin kirkkoisilla olevaan kohtaan. Kirkkoisä Johannes Krysostomos sanoo: "Ei ole vielä kymmentä vuotta siitä, kun tämä päivä kuulutettiin... On selvää evankelistan mukaan, että Kristus syntyi ensimmäisen sensuksen (väestönlaskenta verollepanoa varten) aikaan, ja Rooman arkistoista voi saada tarkan selon, milloin se tapahtui. Niiltä, jotka tuntevat tarkasti nämä asiat ja asuvat kylässä, olemme saaneet tämän päivän. Sillä ne, jotka siellä asuvat ja jotka tätä ennen ja vanhan perinteen mukaan ovat säännöllisesti pitäneet sitä juhlapäivänä, ovat ilmoittaneet meille tämän." Augustinus kirjoittaa Ps. 132:n johdosta: "Johannes syntyi 24. kesäkuuta, kun päivät alkoivat lyhetä, mutta Herra syntyi 25. joulukuuta, kun päivät alkoivat pidentä; Johannes itse näet sanoo: 'Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.'"

Pappisosastojen palvelusvuoroista laskettu päivä

Vapahtajamme syntymäaikaa on yritetty määrittää myös pappisosastojen palvelusvuoroista (Luuk. 1:8). Enkeli Gabriel tuli Sakariaan luo temppeliin tämän toimittaessa vuorollaan pappispalvelusta. 1 Aik. 24. luvun mukaan Israelissa oli 24 pappisosastoa. Kukin osasto toimitti palvelusta kerrallaan viikon ajan kahdesti vuodessa. Arvalla ratkaistiin kuka pappisosastosta toimitti temppeleipalveluksen. Sakarias kuului Abiaan osastoon, joka oli kahdeksas (1 Aik. 24:10) vuorolistalla. Juutalainen Talmud kertoo, että ensimmäinen osasto, joka oli Jehojaribin osasto, oli vuorossa silloin, kun temppeli hävitettiin. Se taas tapahtui neljäntenä elokuuta vuonna 70 eKr. Josefus kertoo, että temppeli sytytettiin tuleen kahdeksantena päivänä ja kymmenentenä päivänä kaupungin hävitys oli täydellisesti pantu toimeen. Juutalaiset pitivät temppelein hävityksen muistopäivänä yhdeksättä päivää. Kun tästä lasketaan takaisinpäin, saadaan, että Abiaan osasto palveli vuorollaan temppeleissä 17.–23.4. ja 3.–9.10. vuonna 6 eKr. Sakarias palveli jompanakumpana näistä viikoista. Elisabetin tulo raskaaksi tapahtui siis joko huhti- tai lokakuussa vuonna kuusi ennen ajanlaskumme alkua. Enkelin ilmoitus Marian raskaaksi tulosta tapahtui kuusi kuukautta myöhemmin, siis joko syksyllä 6 eKr. tai keväällä 5 eKr. Kastaja syntyi kolme kuukautta sen jälkeen eli joko keskitalvella 6–5 eKr. tai keskikesällä 5 eKr. Jeesus syntyi tämän laskutavan mukaan kuusi kuukautta myöhemmin, siis joko kesällä 5 eKr. tai talvella 5–4 eKr. Emme kuitenkaan tie-

dä, toimiko vuorojärjestely keskeytyksettä koko ajan Sakariaan vuorosta temppelein hävitykseen.

Jos Jeesus syntyi talvella, saattoivatko paimenet silloin olla kedolla? Jer. 36:22:n mukaan joulukuussa saattoi olla Juudeassa kylmää. Siitä ei kuitenkaan seuraa, että aina oli niin. Nykyisinkin voi joulu- tammikuussa siellä olla hyvin leutoa.

Jeesuksen syntymäajaksi on asetettava siis joko vuoden 5 jKr. loppu tai vuoden 4 jKr. alku. Sen puolesta puhuvat useimmat argumentit.

Eri kalentereiden vertaaminen toisiinsa on usein hankalaa jo siitä syystä, että ne voivat alkaa vuoden eri aikaan. On myös huomattava, että Kristuksen inkarnaatio eli ihmiseksi tulo laskettiin sikiämisestä eikä syntymästä. Lutherin laskelman mukaan Jumalan Poika tuli ihmiseksi 3970. vuotena maailman luomisesta, luterilaisen teologin Calovin mukaan neljäntenä tuhatena vuotena luomisesta. Koska vuotta nolla ei ole, vuodet ovat järjestyslukuja.

Näyttäisi siltä, että Jeesuksen syntymäpäivä saattaa hyvinkin olla kohdallaan. Sen sijaan Dionysios on saatanut määrittää Jeesuksen syntymävuoden Tiberiuksen 14. hallitusvuodesta laskien sen Augustuksen kuolinvuodesta, jolloin Tiberius tuli yksinvaltiaaksi, eikä Tiberiuksen tulosta Augustuksen kanssahallitsijaksi, ja niin hän erehtyi neljä vuotta. Kaikista käytävissä olevista tiedoista voidaan päätyä samanlaiseen tulokseen.

MS.

Kirjallisuutta: K. Wieseler, Aere. 1854. Real=Encyklopedie f. pr. Th. I, s. 157ss. Joh. Ylvisaker, De fire evangelier, 1905. Seth Erlandsson, Vem är han? 2007.

Uudesta kirjasta

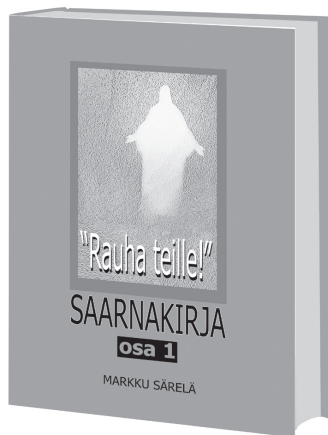
“RAUHA TEILLE” SAARNAKIRJA

Kirjan I osa ilmestyi viime syyskuussa. Se käsittää saarnoja kirkkovuoden alusta, adventista laskiaissunnuntaihin. Jo sisällysluettelosta voidaan huomata miten monille sunnuntaille ja juhlapäiville on tekstejä, kristillistä opetusta sekä Vanhan että Uuden testamentin kirjoista. Tämä tar koittaa koko Raamatun tärkeyttä kristitylle kuulijalle ja lukijalle.

Kristillisen kirkon varsinainen tehtävähän on saattaa ihmiset pelastuksen tielle. Se tapahtuu julistuksen kautta opettamalla ja selittämällä Jumalan sanaa niin, että lain eli käskyjen avulla tullaan tuntemaan Hänen tahtonsa oppien siten tuntemaan miten kaikki olemme syntyisiä Jumalan edessä ja että evankeliumin kautta sitten syntyisi usko syntien anteeksiantamukseen, jonka Jeesus Kristus on kärsimisellään ja ristinkuolemallaan meille ja koko maailman ihmiskunnalle ansainnut.

Joskus kuulee sanottavan, ettei ymmärretä Raamatun kirjoituksia niin kuin etiopialainen hoviherrakin (Ap.t. 8:26-40). Filippuksen kysyttyä häneltä, ymmärsikö hän mitä luki, hän vastasi: “Kuinka minä voisin ymmärtää ellei kukaan minua opasta”. Jo alku-seurakuntia perustettaessa valittiin seurakunnan kaitsijan virkaan taitava opettaja, joka voi opastaa seurakuntaa Jumalan sanan tuntemisessa.

Seurakunnan kokoontuessa jumalanpalvelukseensa sen Sanaa selittävä osahan on juuri saarna. Tämä saarnakirja tuo nyt koteihin osan monista jumalanpalveluksista. Näistä saarnoista osan olemme seurakuntiemme



jäsenenä joskus kuulleet, mutta muistimme on kuitenkin verrattain lyhyt ja keskittyminenkään ei aina ole aukotonta. Vanha vainoojamme pyrkii myös mielellään tuomaan mieleemme jotain muuta ajateltavaa. Siksi on nyt hyvä saada keskittyä ja syventyä itse lukemaan näitä sielumme autuudeksi tarvittavia asioita kirkkaista Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen mukaisista saarnoista. Kaikille ne osoittavat jo tässä osassa miten syvällistä hengellistä opastusta seurakunnissamme saadaan kristillisen opin kaikista asioista.

Kun kansamme suuren enemmistön kirkossa on mukauduttu tämän maailmanajan mukaan eikä myöskään pitäydytä uskonpuhdistuksen luterilaisuuden tunnustukseen Raamatun syntymisestä Pyhän Hengen vaikutuksesta niin kuin Jeesus itse on ilmoittanut (mm. Joh. 14:26), on hyvä saada Raamattuun pitäytyvää selvää sanan selitystä näin saarnojen muodossa. Kirja on hyvä apu myös kotihartausta varten.

Saamme nyt kiitollisina vastaanottaa ja hankkia luettavaksemme pastorimme Markku Säreälän avustajineen keräämän ja painokuntoon saattaman teoksen hengellisen elämämme rakentamiseksi ja uskomme vahvistukseksi.

Jorma Nieminen

Joululeiri lapsille ja nuorille

Teema: Joululeiri ja lähetystyö

Joulun ja vuodenvaihteen välillä pidetään jälleen joululeiri lapsille ja nuorille. Tämänkertainen teemamme on "Joulu ja lähetystyö". Tarkastelemme tuttuja Raamatun joulukertomuksia ja kiinnitämme huomion erityisesti siihen, miten ne liittyvät lähetystyöhön. Opettajina ovat pastorit Markku Särelä ja Kimmo Närhi sekä Edward Brockwell. Ryhmiä ohjaavat ja keittiössä palvelevat monet muut nuoret ja aikuiset. Leirimaksu on 52 euroa, ja se peritään samasta perheestä korkeintaan kahdesta lapsesta. Ota mukaasi ainakin Raamattu, yöpymis- ja peseytymisvälineet sekä ulkoiluun sopivaa vaatetta.

Ilmoittautuminen viimeistään ke 19.12. Kimmo Närhille, puh. 040 - 7567 659 tai sähköpostilla: "kimmo.narhi@luterilainen.com".

Pe 28.12.

13.00 Ruokailu

13.45 Avaus

14.00 Ohjaajien tunti/Nuorten tunti

15.00 Ulkoilua

17.00 Ruokailu

18.00 Joululauluja

19.00 Iltahartaus ja iltahjelma

20.00 Iltapala

21.30 Hiljaisuus

Ma 31.12.

8.30 Aamupala

9.15 Aamurukous

Pakkausta ja siivousta

11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus

n. 12.15 Ruokailu

Huom! Yhteisiin tilaisuuksiin, jumalanpalvelukseen, laulutunneille, hartauksiin ja päätösjuhlaan kutsumme kaikkia. Tervetuloa !

La 29. ja su 30.12.

8.00 Aamupala

8.45 Aamuhartaus

9.10 Pastorin tunti

10.00 Ohjaajien tunti/Nuorten tunti

10.30 Ulkoilua

11.00 Ruokailu

13.00 Ulkoilua

14.15 Päivämehu

16.00 Ohjaajien tunti/Nuorten tunti

17.00 Ruokailu

18.00 Joululauluja

19.00 Iltahartaus (su iltakirkko)

20.00 Iltapala

21.30 Hiljaisuus

Poisnukkunut

Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäsen Paavo Kauko Juhani Valve on siirtynyt ajasta Jumalan lasten lepoon 30.9.2007 85 vuoden ikäisenä. Hänet haudattiin ja muistotilaisuus pidettiin Rovaniemellä 12.10.2007.

Jeesus sanoi: "Minä olen ylösnousemus ja elämä, joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole." (Joh. 11:25,26)



Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: **Jumalanpalvelus** sunnuntaisin klo 11. HPE 6.1. **Joulujuhla** alkaen 2.12. jumalanpalveluksella klo 11. **Joulukirkko** ti 25.12. klo 11. **Poikkeus**: ei jumalanpalvelusta 30.12. **Uudenvuodenpäivän jumalanpalvelus** ti 1.1. klo 11.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: **Jumalanpalvelus** la 8.12. (HPE) ja la 12.1. (HPE) klo 10.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: **Jumalanpalvelus** su 25.11. (HPE) klo 11. Joulujuhla su 9.12. alkaen jumalanpalveluksella klo 11. **Jumalanpalvelus** 13.1. ja 27.1. (HPE) klo 11.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: **Jumalanpalvelus** su 13.1. (HPE) klo 11.

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: **Jumalanpalvelus** la 17.11. ja 8.12. (HPE) ja 12.1. (HPE) klo 15.30. Esirippikoulu klo 15.

Kokkola: **Jumalanpalvelus** to 22.11. (HPE) klo 18, 13.12. (HPE) ja 17.1. (HPE) Esirippikoulu tilaisuuksien yhteydessä.

Vaasa: **Jumalanpalvelus** pe 14.12. ja pe 18.1. Lyktanissa Kirkkopuistikko 19.

Kontiolahti/Juuka/Liperi: **Jumalanpalvelus** ke 21.11. (HPE), 12.12. (HPE) ja ke 16.1. (HPE) klo 18.

Koskenpää: **Jumalanpalvelus** pe 25.1. (HPE) klo 13 Tiensivussa.

Kyyjärvi: **Jumalanpalvelus** la 26.1. (HPE) Eino Lehtolalla klo 13.

Jyväskylä: **Jumalanpalvelus** la 26.1. (HPE) klo 18.

Äänekoski: **Jumalanpalvelus** la 1.12. klo 13.

Tyrnävä: **Jumalanpalvelus** pe 23.11. (HPE) klo 15.30.

Rovaniemi: **Jumalanpalvelus** la 24.11. (HPE) klo 10.

Lahti, Rajakatu 7. **Jumalanpalvelukset** su klo 16. HPE 9.12. ja 13.1. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 30.12. **Jouluaaton hartaus** ma 24.12. klo 15. **Joulukirkko** ti 25.12. klo 16. **Uudenvuodenpäivän jumalanpalvelus** ti 1.1. klo 16. **Sarja kristinopin perusteista** ti 27.11. Isä meidän –rukous, ti 15.1. Pyhitys klo 18. **Seurakuntailtapäivä** ti 4.12. ja ke 9.1. klo 15. **Pyhäkoulu** tiistaisin klo 18 4.12. asti ja 8.1. alkaen.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: **Jumalanpalvelus** Kettumäentie 2 su 16.12. (HPE) ja 20.1. klo 11. **Raamattutunti** ke 28.11. klo 18.

Talvileiri

20. - 23.3.2008 Siitamajalla

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Siitamajan puh.: 03-3345371 (käytössä vain Siitamajan toiminta-aikoina)

**Luterilainen ja toimintatiedot myös verkkosivuillamme:
www.luterilainen.com**

**Sisällys:**

Lupaus Daavidille, Martti Luther.....	302
Jumala on puhunut Pojan kautta, KN.....	303
Tartu vakavasti ja iloiten Jumalan sanaan, KN.....	305
Jumalan Poika voi syntyä neitsyestä, MS.....	307
Jumalan armo, MS.....	308
Vietä joulu sydämessäsi, R. E.....	310
“Menkäämme nyt Betlehemiin” , K. V.....	312
Eräs käännösvaikeus, MS.....	316
Vesa, Luterilaisen lastenosasto, TM.....	317
Uskon taistelu, KN.....	325
Uuteen vuoteen armon turvissa, KN.....	327
Jatkuva uskonpuhdistus – mihin se oikeuttaa ja velvoittaa meidät? Uskonpuhdistusjuhla 3.11.2007, KN.....	329
Milloin Jeesus syntyi? MS.....	332
Rauha teille!-saarnakirjasta, JN.....	337
Toimintatietoja.....	338
Kansi: Alttarin joululiljat, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857,
Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti:
kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle
54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

**Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.
Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.**

Tilaushinta 2007: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

**Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti,
puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.**

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustaja: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: lsarela@gmail.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

*Kirkon internet-sivut: **www.luterilainen.com***